

DEVİRİMCİ

Sınıfsız Sömürsüz Bir Dünya İçin

ÇÖZÜM

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 1,5 TL.

Aralık 2011

Sayı 01

İçinde bulunduğu derin bunalımı atlatabilmek için kuşatma alanını daha da genişleterek, saldırılarını dizginsizleştirdiği mevcut süreçte; Orta Doğu ve Kuzey Afrikayı “Yeniden şekillendirme” içinde olan emperyalizm bu bağlamda Türkiye'deki etki alanını yeniden düzenlemektedir. Bu durum Türkiye'nin “Yeni rolünü” tayin ettiği gibi, emekçi halklara ve yurtsever harekete dönük saldırıları da arttırmıştır.

İÇİNDEKİLER

Sürekliliğin Sağlanması Sorumlulukların Kavranmasıyla Mümkündür	3
Sivil Toplumculuk Mu? Devrimcilik Mi?	4
KCK Operasyonları	5
Kod Adı: TUFAN	6
Deprem Öldürmez, Düzen Öldürür!	7
Kıdem Tazminatı	8
İnsanın Yaşam Kaynağı Olan Su, Hes Yapımı Adı Altında Ticarileştirilemez!	10
“Çatı Partisi Girişimi” Üzerine Kısa Bir Değerlendirme	11
Devrimci Değerler ve Devrimci Ahlak.....	12
Emperyalist İşgal, Kuzey Afrika Ve Ortadoğu Halklarını Teslim Alamayacaktır!	14
Füze Kalkanı Halkları Savunmak İçin Değil Halklara Saldırı İçin Kurulacaktır!	18
Kadın Cinayetleri Düzendan Bağımsız Değildir!	19
‘Sağlıkta Dönüşüm’, Sağlıkta Köleliktir!	20
Gençliği Örgütlemek!	21
Haberler	22
Şiir	23

Çözüm Yayıncılık Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti.
 Adına İmtiyaz Sahibi: Burcu Erdoğan
 Şahkulu Mah. Galipdede Cad. Eminbey İşhanı
 No: 77 / 4 Beyoğlu / İstanbul
 Tel / Faks: 0212 251 00 81
 E-mail: devrimcicozum@gmail.com - www.devrimcicozum.com
 Baskı: Gün Matbaacılık, Reklam Film Basın Yayın Tan. San. Ltd. Şti.
 Beşyol Mah. Akasya Sok. 23/A Sefaköy-Küçükçekmece
 Tel.: 0212 580 63 80

Merhaba;

Uzun bir aradan sonra okurlarımızla buluşmanın heyecanı içindeyiz. Bir yılı geride bırakıp yeni bir yıla merhaba demeyi beklediğimiz bu günlerde söyleyecek çok sözümüz var. Yayın anlayışımız, burjuva gündeme saplanıp sürüklenen değil, her zaman kendi anlayışımız doğrultusunda politikalarımızı yazıya dökerek okurlarımıza aktardığımız bir çizgiye sahip olmuştur. Bundan sonra da aynı çizgide devam edeceğiz.

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı ekonomik krizle birlikte siyasi krizin derinleşmesi ülkemiz insanına da derinden yansımakta, halkın düzenle olan çelişkileri artmaktadır. Tüm bu çelişkileri çözme gücüne sahip olması gereken devrimci güçlerin mevcut tikanıklığı halkın çözüm iradesine duyduğu ihtiyaçla tezat oluşturmaktadır. Devrimci güçlerin bu durumu aşması için hata ve zaaflarından arınması, kendini M-L anlayışla örgütleyerek devrimci insan ve devrimci ahlakı hedeflemesi gerekmektedir. Aksi halde karşımıza farklı arayışlar (farklı savrulmalar) çıkacak, sivil toplumcu, post-modern örgütlenmeler olarak varlıklarını devam ettireceklerdir. Dergimizin baş sayfası, orta sayfası, birçok yazı bu konuya ilişkindir.

Emperyalizmin dünya konjonktürünü kendine göre oluşturduğu ve bu çerçevede ülkemizi bu politikalarla yeniden biçimlendirdiği bir süreçte, yaşanan çelişki ve çatışmalar gündeme hakimdir. Emperyalizmin tüm dünya halklarına yönelen saldırısı ülkemiz özelinde AKP iktidarı eliyle halka uygulanan devlet terörü biçiminde tezahür ediyor. Bu teröre karşı yükselen en küçük ses, göz altılarla, tutuklamalarla susturulmaya çalışılıyor. KCK operasyonları adı altında özelde Kürt halkını genelde de tüm toplumsal muhalefete verilmeye çalışılan gözdağı karşısında sessiz kalmayarak tüm bu saldırıları boşa çıkaracak politikalar bizim gündemimizdir.

Hemen hemen her gün en az bir kadının sokak ortasında öldürüldüğü, dayak yediği, tecavüze uğradığı haberleri gündemden düşmemektedir. Kadına yönelik baskının, şiddetin kaynağına yönelmekten uzak haberlerle, tartışmalarla sorunu çözmeye çalışmanın kadının kurtuluşuna hizmet etmediğine, aksine kadınları esas kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırmaya dönük olduğuna, binyıllardır süren bu sorunun çözümünün kadının örgütlenmesinde ve mücadelesinde olduğuna, ancak bunun kadını özgürleştireceğinin; kadın sayfamızda yer verdik.

Bugün BOP diye bilinen Ortadoğu ve Asya'nın yeniden yapılandırılması süreci, Kuzey Afrika ülkeleri ve en son da Suriye'yi içine alarak emperyalistlerin çıkarı doğrultusunda genişleyerek devam ediyor. Yaşanan gelişmeleri 11 yıl önceki dergimizde sizlerle paylaşmıştık. Bugün özellikle Kuzey Afrika'da yaşananlar ne bir "Arap Baharı"dır ne de "Arap Devrimi"dir. O gün yazılanların hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. Emperyalizmin tüm bu saldırılarına yönelik anti-emperyalist tavrımızı ve mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz.

Ekim ayında Van'da meydana gelen depremde yüzlerce insanımızı yitirdik. Çürük binaların yapımına izin veren, göz yuman devlet, çürük binaların altında kalan insanın yardımında bulunmakta saatlerce bekledi, evsiz kalan insanlara çadır göndermedi. Doğal bir afeti katliama dönüştüren sistem insan hayatı üzerinden zenginleşmeye devam etti. Ancak yıkıntılar arasında kalan insanlarımız değil, sistemin kendisi oldu.

Geçmiş aylarda yoğun bir gündemi geride bıraktık, önümüzdeki günler yeni gündemleri de beraberinde getirecek. Bu gündemin peşinden sürüklenmek yerine kendi gündemimizi oluşturmalı, belirlenen değil belirleyen olmanın adımlarını atmamızdır. Bu süreçte okurlarımızın da katkı ve desteğini bekliyoruz.

Gelecek sayıda buluşmak umuduyla. Dostlukla...

www.devrimcicozum.com
 internet sitemiz yayına başlamıştır.

SÜREKLİLİĞİN SAĞLANMASI SORUMLULUKLARIN KAVRANMASIYLA MÜMKÜNDÜR!..

Devrimciliğin tartışıldığı ve devrimci mücadelenin-sınıf mücadelesinin yozlaştırılmaya, yok edilmeye çalışıldığı bir süreçte sınıf mücadelesinin ve devrimciliğin yeniden ayaklar üzerine oturtulması devrimcilerin temel görevidir.

İçinde bulunduğumuz süreçte, meseleleri sadece yaşadığımız coğrafya ve konjüktürle açıklamak tek başına yeterli değildir. Özellikle ideolojik-siyasi kimliği belirsiz, tasfiyeler üzerinde yükselen, kendi hata ve zaafalarını görmekten uzak kimi örgütlenmeler, içine düştükleri çıkmazın nedenlerini bu “Yetersizlikler” de açıklamaya çalışmaktadır. Oysa sorunların özü çok daha kapsamlıdır. Bu kapsam genişletilmedikçe bu “çıkılmazdan” kurtulunamayacağı açıktır.

İçinde bulunduğu derin bunalımı atlatabilmek için kuşatma alanını daha da genişleterek, saldırılarını dizginsizleştirdiği mevcut süreçte; Orta Doğu ve Kuzey Afrika’yı “Yeniden şekillendirme” içinde olan emperyalizm bu bağlamda Türkiye’deki etki alanını yeniden düzenlemektedir. Bu durum Türkiye’nin “Yeni rolünü” tayin ettiği gibi, emekçi halklara ve yurtsever harekete dönük saldırıları da arttırmıştır.

Yaşanan tüm bu gelişmeler, Devrimci mücadelenin önemini daha fazla arttırarak, mücadele için gerekli koşulları her zamankinden uygun ve elverişli hale getirmiştir.

Yoğun bir devrimci potansiyele sahip olan ve açığa çıkma dinamiklerini her zaman içinde barındıran ülkemizde, devrimciliğin yeniden revaşa olmasını istemeyen emperyalizm bu duruma tahamülsüzlüğünden kaynaklı olarak devrimci saflardaki güven bunalımı ve inanç yitimini derinleştirmek ve sürekli kılmak için sahip olduğu tüm araç ve aygıtlarını kullanmaktadır. Bütün bu gelişmelerin hedefi çok yönlüdür. Herşeyden önce, devrimci örgütlenmelerin tabanı ve iradesi yok edilmek istenmektedir.

Özellikle tarihsellikten, felsefi derinlikten yoksun ülkemiz gerçekliğine uzak bakış açısına sahip olan kimi anlayışlar, bugün devrimciliği özünden kopararak, kitlelere verdiği farklı mesajlarla emperyalizm ve oligarşinin istediği “kalıplara” nasıl girdiklerini gözler önüne sermek ve giderek kitlelerden, emekçi halklardan hızla koştuklarını göstermektedir.

Hedeflenen çok önemli diğer bir sonuç da; örgütsüz ve devrimci iradeden yoksun bireyler yaratmaktadır. Bunu yaratmanın ilk adımı ise; sözde herşeyi sorgulayan ama hiç bir sorunda kendi payını görmek istemeyen, tüm olumsuzlukların sorumlusunun “örgüt” olduğu propaganda (!)sıyla çevresindekilere güvensizlik ve umutsuzluk yayan, ama kendisinin yine de “sıkı bir devrimci” olduğu iddasında olan insan tipinin, düzenin her kulvarında rahat hareket etmesi ve düzenin olanaklarını kullanması için önünü açmaktır. Bu “ön açma” çabası, bu unsurların giderek düzenle bütünleştirmiştir.

İdeallerinin, iradesinin henüz kolektif irade içindeyken zayıflama ve giderek tıkanma noktasına gelmiş olan bu unsurlar, sürecin tıkanıklığını ve yenilgisini birikim ve deneyimleriyle aşma çabasını göstermek yerine, yaşanan zorlu süreçte yenilgi ruh halinin etkisiyle hızla tükenme ve yok olma noktasına gelmiş unsurlardır, bu “insan tipleri”.

“...Bütün devrimci partiler ya da muhalefet partileri ezilmişlerdi, siyaset yerine durgunluk, yılgınlık, bölünmeler, dağılma, davayı terk ediş, ahlaksızlık geçmişti. Felsefi idealizme artan bir eğilim görülüyordu. Gizemcilik karşı devrimci bir ruh halinin büründüğü bir kılıktı. Ama aynı zamanda devrimci partilere ve devrimci sınıfa son derece yararlı bir tarih diyalektiği dersi veren, siyasi savaşı yılmadan yürütmeyi onlara anlatan ve öğreten de bu yenilginin kendisidir. İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi ordular için iyi

İçinde bulunduğu derin bunalımı atlatabilmek için kuşatma alanını daha da genişleterek, saldırılarını dizginsizleştirdiği mevcut süreçte; Orta Doğu ve Kuzey Afrikayı “Yeniden şekillendirme” içinde olan emperyalizm bu bağlamda Türkiye’deki etki alanını yeniden düzenlemektedir. Bu durum Türkiye’nin “Yeni rolünü” tayin ettiği gibi, emekçi halklara ve yurtsever harekete dönük saldırıları da arttırmıştır.

bir okuldur” Lenin (Sol komünizm bir çocukluk hastalığı) Bir tıkanıklık ve yenilgili bir süreç içinde olduğumuz nesnel gerçekliğini tüm devrimciler - kimileri tespit düzeyini aşmamış da olsa - görmektedirler. Önemli olan ise tek başına bunu görmek değil bilince çıkarmaktır. Bilince çıkarıldığı oranda bu sürecin aşılacağı ve devrimci mücadelenin sürekliliğinin sağlanacağı ortadadır.

Bilince çıkarma ve onun gereklerini yerine getirme yakıcı halde ortadayken, yenilgi ve tıkanıklığın nedenlerini kendi dışındaki olgularla açıklamaya çalışan üstelik bu nedenleri ortadan kaldırma çabasını da yeterince gösteremeyen bir çok anlayış mevcuttur.

Örneğin son dönemde her şeyin “Tasfiyecilikle” açıklanması neredeyse “Moda” haline geldi. Gerek geçmişin, gerek bugünün hata ve zaafalarının tek sorumlusu neredeyse tasfiyecilik ve bununla birlikte yaşanan kendiliğindenci süreç olarak belirlenmektedir.

Elbette “Tasfiyecilik” bu sürece gelinmesinde önemli bir etken olmuştur. Tasfiyeciliğin yaratmış olduğu tahrifat, üzerine fazlaca söz söylemeyecek kadar nettir. Ancak herşeyin bununla açıklanması, gelinen noktada hem anlamını yitirmiştir, hem de kendi gerçekliğinden kaynaklı -hata ve eksikliklerinden zaaflarından kaynaklı- olarak yaşananları da sümen altı ederek, bir kez daha kitleleri ve kendini kandırma faaliyetini gözler önüne sermiştir.

Ne var ki gerçekler yok edilemeyecek kadar nettir. Ayrıca yaşam devam etmekte ve mücadele sürekliliği gerektirmektedir. Sürekliliğin yüklediği sorumluluklar devrimcilere ağır gelmemelidir. Ve mevcut süreci kendi dışında olgularla açıklamak yerine, kendi paylarını koyarak hata ve zaafalarını, eksik ve yetersizliklerini tüm açıklık ve içtenlikleriyle kabul ederek bunları nasıl alt edeceklerinin bilincine varmalı ve bu noktada gerekli çabayı göstermelidirler. Devrimci olan budur, diğeri ise idealizmin batağına saplanmaktır.

Devrimcilik değiştiren, dönüştüren ve sorguluyansa, bu insan eyleminin temelini de oluşturmak zorundadır. Bu zorunluluk devrimci iradenin tarihsel haklılığına olan güvenle birleştirilerek geleceğe taşınabilir. Aksi halde hem anlayış düzeyinde, hemde bireysel düzlemde

“İrade kırılması” derinlemesine yaşanır ki, bu da düzenin ve oligarşinin işine gelerek karşı devrim saflarının daha da güçlenmesine yol açar.

Oysa bugün hem kitleler, hem de devrimcilikten giderek uzaklaşıp, düzenin yedeğine düşen kimi sol çevrelerin insanları devrime ve mücadeleye olan güvenini yeniden kazanma ihtiyacı duymaktadır. Bu ihtiyaca cevap vermenin, halka yeniden umut ve güven olmanın sorumluluğuyla davranmak ve bunun gerekliliklerini yerine getirmektir devrimcilik.

Bugün özellikle yapılması gereken hızla geçmişin eksik ve hatalarından kurtulmak ve bunların zaafa dönüşmesini engellemektir. Geçmişin hata ve eksiklikleri var olduğu sürece, bugünün ihtiyaçlarına ve geleceğe yanıt vermek mümkün olmaz. Mücadele “Uzun soluklu bir süreç”tir. Geçmiş sürecin olumsuzlukları, mevcut sürecin beraberinde getireceği olumsuzluklarla birleşirse, sürecin yükü ağırlaşır. Bu yükü hafifletmek ve süreci daha rahat omuzlamak için geçmişteki hata ve eksikliklerden kurtulmak “Olmazsa olmaz” koşuldur. Hatalar birbirini kovaladığında ne gelişmeler doğru kavranır nede sürece uygun politikalar belirlenir. Doğru politikalar belirlenmediği noktada da “Kendini tekrarlamak” kaçınılmaz olur. Bu tekrara düşmemek için, yaşananları rafa kaldırmadan günün görev ve sorumluluklarıyla birlikte hareket edilerek, gerekli koşulları oluşturmak temel önemdedir. Bu noktada gerekli birikim sağlanmak zorundadır. Bu birikimlerle birlikte sahip olunan perspektif ve deneyimlerle, bugün-gelecek arasında oluşturulan köprü, devrimci bir kavrayışla ele alındığında gündemin peşinden sürüklenme yerine, kendi politik gündemini hayata geçirecek zemini yaratacaktır. Ayrıca tüm bu süreçlerin politik-pratik değerlendirmelerinde doğru ve devrimci bir şekilde ortaya çıkaracaktır.

Bu süreci sağlıklı yaşamak özgüven olgusunun açığa çıkarılmasıyla birebir ilişkilidir. Tarihsel haklılık halk ve insan sevgisine sahip olunan ideoloji ve politikalara olan güven, devrimcilik iddası ve inancı bu özgüvenin temel taşlarıdır. Bu temele sahip olanlar, her süreçte devrimciliği layıkıyla yerine getireceği gibi bugünün görev ve sorumluluklarının da bilinciyle hareket eder. ★

SİVİL TOPLUMCULUK MU? DEVRİMCİLİK Mİ?

Kimi zaman da, devrimci görünümü “devşirme insanlardan” oluşturduğu kontr örgütler yaratır. (Dünya devrim tarihinde birçok ülkede bu yönteme ya mücadele ivmesinin çok yüksek olduğu ya da gericilik ve tasfiyeciliğin yoğun yaşandığı yenilgi süreçlerinde başvurulmuştur.) Geçmişte de bu saldırılar çok defa yaşanmıştır. Ancak M-L’in rehberliğinde, devrimci iradenin gücü karşısında tüm bu saldırılar boşa çıkarılmıştır. Burada önemli olan, bugün yaşanan yenilgi ve tasfiyecilik sürecinden, kendi dinamiklerimizle, kendimizi yeniden üreterek çıkacağımız bilinciyle hareket edebilmek ve sürecin görev ve sorumluluklarını lakıyla yerine getirebilmektir.

M-L devrimci bir örgütün temel amacı devrim ve sosyalizmdir. Bu amaçtan sapıldığında, savrulmalar başlar. Bu savrulmaların gittiği yerlerden biri de, örgütün “var olma” mücadelesinin temel amaç yapılmasıdır.

Her şeyin önüne “var olma” mücadelesi konulduğu andan itibaren, örgütlenme anlayışı da çalışma tarzı da buna göre şekillenir. Bu “var olma mücadelesinde”, geçmişte reddedilen, eleştirilen, devrimci görülmeyen her şey mubah haline gelir ve “yeni bir çizgiyle” “farklı mücadele biçimleri” verilmeye başlanır ve kitleler bu doğrultuda örgütlenir. Bu “yeni çizgi” çok geniş kapsamlıdır. Proletarya ideolojisinden, M-L’den günbe gün uzaklaşan bu çizgi, bünyesinde makyavelist her türlü anlayışı barındırır.

Devrim ve sosyalizmin “öznesi”, çarpık kapitalist sistemin içinde var olan işçiler-köylüler bir bütün olarak emekçi halklar değilmiş gibi; belli bir kesitte-çevrede, bir arada bulunan “yurttaş” topluluğu “hedef kitle” seçilir.

Toplumsal dinamikler, emekçi halklar üzerinden değil, toplumsal yaşantının çeşitli alanlarında ortaya çıkan “çıkarcı gruplaşmaları” üzerinden işler. Burada bir parantez açmakta yarar vardır. Yaşanan bu savrulma, sol içine sızan/bulaşan post-modern (post-kapitalist) argümanların varlığını ifade eder.

Konjonktürel olarak yaşanan tasfiyeciliğin sonuçlarından biri olan bu durum; özellikle sosyalist ülkelerin çökmesi ve emperyalizmin kendini yeniden üretmesi için oluşturduğu YDD (Yeni Dünya Düzeni) ile birlikte ortaya çıkmıştır. “İdeolojiler öldü, tarihin sonu geldi.” vb. safsatalarla, sınıf mücadelelerinin, ulusal mücadelelerin artık gereksiz olduğu post-modern tezlerinin dayanak yapılmasıyla, devrimci örgütler hızla tasfiye edilmeye başlanmıştır.

Tasfiyecilik sürecine direnebilen, ısrarla devrim ve sosyalizm mücadelesine devam eden M-L örgütler dışında, birçok sol örgüt farklı bir biçim alarak yoluna devam etmiştir. Ancak bu “yol”da yapılan ilk şey, Leninist illegal örgütlenme anlayışının terk edilmesi olmuştur. Geçmişte, silahlı mücadeleyi stratejik düzeyde savunan bu örgütler, silahlı mücadeleden vazgeçerek yasal / parlamenter mücadeleyi tercih eden, reformist sol örgütlere dönüşmüşlerdir. Ülkemiz gerçekliğinde –özellikle son dönemde- örneğini bolca gördüğümüz (ve daha göreceğimiz) bu durum, devrim ve sosyalizm mücadelesine her geçen gün biraz daha fazla zarar vererek, emekçi halkların devrimcilere olan güvenini yok etmeye ve kurtuluş umutlarının azalmasına neden olmaktadır. 90’ların ilk evresinde yoğun yaşanan bu durum –ki buna tasfiyeciliğin ilk evresi de diyebiliriz-, bugün ki koşullarla birebir aynı olmayan ancak daha da ağırlaşmış biçimde kendini göstermektedir.

Bir takım örgütler hala “devrim ve sosyalizm” iddiasında ısrar ediyor gibi görünse de; gerçeklik, bu “görüntü” ile örtüşmemektedir. Özellikle “işçi sınıfı temelli” örgütlenmeler: tam bir ekonomist-reformist mantıkla, kendisini sadece sendikalara sıkıştırmış ve bol bol yayın organı çıkartarak mücadelelerini bu eksende sürdürmekte-

dirdir. Diğerleri de bunlardan aşağı kalmayarak, farklı bir minvalde mücadele edip, örgütlenmeye çalışmaktadırlar. Şöyle ki; geçmişte devrimini yapmış ülkelerin stratejilerini –devrim yolunu- o ülkelerin sosyalist partilerinden şablonladıkları için (bugün ne o sosyalist ülkeler ne de o sosyalist partiler kaldı), stratejik olarak apaçık ortada kaldılar. Net olarak neyi savdukları belirsiz bir tarzda, “eklektik teorilerle” kendilerine yeni stratejiler belirleyen bir sürecin içine girdiler. Bir de geçmiş stratejilerini tasfiye ederek, taktiklerle süreçlerini örgütlemeye çalışanlar var ki, bunlar da keskin devrimcilik söylemleri içinde bulunmalarına karşın, öz itibarıyla sivil toplum örgütü gibi hareket etmektedirler.

Yukarıda değindiğimiz örgütlenmelerin üçünde de ortak payda geçmişin ilke, disiplin, değer ve ilişkilerini yok saymaları ve onların yerine, düzenden beslenen “farklı değerler”, “ilişkiler” koymalarıdır.

Tasfiyecilik süreci ve yenilgi ortamında şekillenen bu tarz örgütlenmelerin hemen hepsinde sivil toplumcuğu görmek mümkündür. İnsanların “bir araya gelmesini” sağlayarak, “yurttaş girişimi” benzeri bir örgütlenme yaratmanın, apolitikleşme ve örgütsüzleşme ortamında sivil toplumcuğun yeşerdiğini en iyi devrimciler bilir. Salt kitleyi bir araya toplamak, kamuoyuna ses duyurmak, ne bu düzeni yıkmaya ne de insanın insanca-özgürce yaşayacağı yeni bir düzeni kurmaya yetmeyeceği ortadadır.

Örgütsüzleşmeye hizmet eden, sivil toplumculuk, tüm devrimci değerleri hızla yok ederek, örgütün içini boşaltıp, daha fazla tasfiyeciliğin içine sürükleyecek ve düzene daha fazla yedekleyecektir.

M-L adına, sivil toplumcuların yaptığı bir takım “toplumsal hareketleri” yapmak tam bir darlık ve sığılıktır. Elbette toplumda yaşanan tüm sorunlar devrimcilerin gündemindedir ve bu sorunlara çözümler bulmak için, kendi devrimci bakış açılarıyla politikalar üretir ve bu politikaları hayata geçirerek alanlar ve mevziler örgütlerler. Politik mücadeleye bağlı sürdürecekleri demokrasi mücadelesi içinde, tüm bu sorunlara yönelik mücadele ve

örgütlülükler oluştururlar. Yani bugün ki gibi sivil toplumcu bir anlayışla değil, devrimci bir anlayışla siyaset yapılır.

Devrimci bir anlayışla yapılan siyaset kitleyi kazanır, etkiler ve yönlendirir. Bu tarz siyaset yapılmazsa umutsuzluk, hayal kırıklığı oluşur. Bu anlamda geleceği kazanma inancı ortadan kalkar ve karamsarlık hakim olur. Bu da daha fazla savrulmalara yol açar.

Vurgulamamız gereken bir durum da, siyasetin günlük gelişmeler ve değişimler üzerine kurgulanan bir olgu olmadığıdır. Devrimin uzun erimli bir süreç olduğu gerçeğiyle bugünden yarına, günü kurtarma adına yapılan siyaset anlayışı, geleceği kazanamaz ve tasfiyeciliğin derin kuyularında çırpınmaya mahkum olur ve oradan çıkmaya ne güç kalır ne de mecal...

En önemlisi ise bu tarz siyaset anlayışı, en çok da düzenin ve oligarşinin işine gelir ve onların istediği biçime dönüşür.

Konjonktürel olarak yaşanan gericilik dalgası sonucu; sistem ve oligarşi, devrimci örgütleri tasfiye etmek için, bütünlüklü bir saldırı içinde olup, tüm yöntemleri denemektedir. Ya tamamen yok etmek ya da kendi çizdiği sınırlar içine hapsederek, o sınırların dışına çıkmadan yapılmasını ister.

Kimi zaman da, devrimci görünümü “devşirme insanlardan” oluşturduğu kontr örgütler yaratır. (Dünya devrim tarihinde birçok ülkede bu yönteme ya mücadele ivmesinin çok yüksek olduğu ya da gericilik ve tasfiyeciliğin yoğun yaşandığı yenilgi süreçlerinde başvurulmuştur.) Geçmişte de bu saldırılar çok defa yaşanmıştır. Ancak M-L’in rehberliğinde, devrimci iradenin gücü karşısında tüm bu saldırılar boşa çıkarılmıştır. Burada önemli olan, bugün yaşanan yenilgi ve tasfiyecilik sürecinden, kendi dinamiklerimizle, kendimizi yeniden üreterek çıkacağımız bilinciyle hareket edebilmek ve sürecin görev ve sorumluluklarını lakıyla yerine getirebilmektir.

Zorlu olan bu görev ve sorumluluklarımızı yerine getirirsek, geleceğimizi kazanmamızın önünde hiçbir şey bize engel olamaz. ★

KCK OPERASYONLARI

Emperyalizmin, mevcut süreçte Türkiye'ye biçtiği rol kapsamında yürütülen yeniden yapılandırma süreci, hızını kesmeden devam ediyor. Devletin tüm temel kurumlarında başlayan yeniden organizasyon süreci, eski sürecin yeni dönemde ayak bağı olabilecek unsurlarının tüm cephelerden tasfiyesiyle birlikte sürüyor.

Bu tasfiye ve yeniden organizasyon sürecinde, ilk kez 14 Nisan 2009'da başlayan KCK isimli gözaltı ve tutuklama operasyonları, özelde ulusal harekete, genelde de sisteme muhalefet etme potansiyeli taşıyan tüm kesimlere verilmeye çalışılan mesajlarla özel bir anlam ifade ediyor.

Operasyonlar, gerek ülke çapındaki yaygınlığı, gözaltına alınan veya tutuklananların sayısı ve niteliği, gerekse de operasyonun ana ve tali hedefleri açısından emperyalizmin Türkiye'ye biçtiği rol ve mevcut süreçte ülke insanlarına verilmek istenen gözdağı açısından değerlendirildiğinde operasyona ilişkin bütünlüklü bir değerlendirme yapmak kaçınılmaz hale geliyor.

Ulusal sorunun çözümünde tarihi boyunca inkar ve imhadan öteye geçemeyen oligarşinin, PKK'nin ulusal sorunun çözümü için önerdiği "demokratik toplum" modeli olan Koma Civaken Kurdistan (KCK)'ye, PKK'nin soruna ilişkin çizdiği yol ve yöntemlere tahammülü yoktur. Emperyalist politikaların yürütücüsü oligarşiye göre zaten "Kürt sorunu" da yoktur. "Sorun, aranır aranır ama bir türlü bulunamaz". Ne hikmetse "sorun" bulunamamasına rağmen "sorun yaratan" Kürtlerin imha fetvaları okyanusun öte yanından verilir.

Emperyalist-kapitalist sistemin ve işbirlikçisi Türkiye oligarşisinin, Kürt Ulusal Hareketini gerillanın tasfiyesi ve sınırlarını kendilerinin belirlediği bir çerçevede sorunun çözümüne (ki bu çözümün kültürel haklarla sınırlı olduğunu bugün oligarşinin kendisi de kabul etmektedir) zorlaması politikaları yıllardır devam etmektedir. Bu politikalar kapsamında gerillanın imhası temelinde her türlü yöntem uygulanarak sürdürülen savaş, bugün napalm ve kimyasal silahlar dahil her türlü gelişmiş silah ve teknoloji kullanılarak sürdürülmekte, ayrıca askeri yönte-

min yanı sıra, başta basın olmak üzere psikolojik savaşın tüm argümanları kullanılarak savaş farklı cephelerden de sürdürülmektedir.

Savaşın sürdüğü Türkiye Kürdistan'ı, emperyalizmin Büyük Ortadoğu Projesinin sorunsuzca hayata geçirilmesi açısından sürece uygun olarak biçimlendirilmesi gereken stratejik bir noktadır.

Kürdistan da yıllardır gerillaya karşı askeri alanda yürütülen operasyonlardan sonuç alamayan emperyalizm ve Türkiye oligarşisi bu kez siyasi alana yönelerek sorunu çözmeye hedefindedir. Emperyalizmin ve oligarşinin sözcüsü Fetullah Gülen, Kürdistan'da yürütülmek istenen bu "çözüm" planının başrol oyuncusudur. Emperyalizminin ılımlı İslam politikasının sadık uygulayıcısı Gülen'in sırtını ABD'ye yaslayarak Kürdistan'da yürüttüğü örgütlenme ve kurumsallaşma girişimleri, bu tasfiye planının temelidir. Bu tasfiyenin gerçekleşebilmesi için ulusal hareketin bölgedeki siyasi gücünün kırılarak tasfiye edilmesi, böylece emperyalizmin bölgeyi istediği biçimde şekillendirmesinin sağlanması gerekmektedir. İşte bu planın icrası temelinde 14 Nisan 2009'da düğmeye basılır.

-Emperyalizmin ve oligarşinin temsilcisi AKP hükümetinin 29 Mart 2009 yerel seçimleri öncesinde Kürdistan'da belediyeleri kazanmaya özel önem vererek seçim sürecinde bölgeye yönelik ciddi kampanyalar yürütmesi operasyon öncesi son hamlelerdir. Zira 29 Mart seçimlerinde BDP'nin Kürdistan'da oylarını ve paralelinde belediye başkanlığı sayısını artırması karşısında umduğunu bulamayan emperyalizm ve Türkiye oligarşisi artık zamanıdır diyerek 14 Nisan 2009 tarihi itibarıyla düğmeye basarak siyasi alana yönelik gözaltı ve tutuklama operasyonlarını başlatırlar.

BDP'li belediye başkanlarının, belediye meclis üyelerinin, parti üyelerinin, çalışanlarının yanlarında kollarına girmiş vaziyette birer polisle, elleri plastik kelepçeli, arka arkaya tek sıraya dizilmiş görüntüleriyle Türkiye

kamuoyu, KCK operasyonlarıyla tanışır. Tüm toplumsal muhalefete açıkça ayağını denk alması yoksa böyle sıraya dizileceğinin mesajının verildiği bu görüntüler aslında, bugünde genişleyerek devam eden KCK operasyonlarıyla ne yapılmak istendiğinin, kime ne mesaj verilmek istendiğinin daha ilk günden göstergesidir.

Türkiye'nin çok sayıda ilinde ve ilçesinde 2,5 yıldan bu güne süren KCK operasyonlarıyla çok sayıda insanı gözaltı ve tutuklama terörüne tabi tutan oligarşi, operasyonlarda çok geniş kesimleri hedefleyerek tüm topluma açıkça gözdağı vermeye çalışmaktadır. Bu güne kadar KCK operasyonları kapsamında siyasi parti üyesi, yöneticisi ve çalışanları ile akademisyen, yayıncı, gazeteci, avukat gibi toplumun çok geniş kesimlerinden binlerce insanı gözaltı ve tutuklama terörüne tabi tutan oligarşi, tüm topluma mesleği, toplumsal konumu ne olursa olsun "sakın politikalarıma karşı çıkmayın", "Kürtleri desteklemeyin" aksi durumda "sizi de gözaltına alır, tutuklarım, sustururum" mesajını vermektedir. Operasyonların bu boyutta yürütülmesinin ana amacı budur.

Bir KCK operasyonu bitti derken başka bir ilde ya da ilçede daha insan avına çıkan, "bakın yasalara karşı herkese yöneliyorum" mesajı verme adı altında uyuşturucuyla da sigara kaçakçılığıyla da mücadele ediyorum diye yapılan operasyonların görüntülerini an ve an kameraya kaydederek televizyonların haber bültenlerinde tüm halka izletenler böylece tüm toplumu hizaya getirmenin hesaplarını yapıyorlar. Tüm toplumun sessizliğe gömülmesini, çitini dahi çıkarmamasını isteyenler, siyasi veya adli tüm operasyonlarla devletin ne kadar güçlü olduğu mesajını bilinçlere kazımaya çalışıyorlar. Ancak yanıldıklarını kendileri de iyi biliyorlar. Sadece Kürt halkına değil bütün emekçi Türkiye halklarına gözdağı vermeye, korku-kayı yaratmaya, yıldırma, teslim almaya yönelen bu operasyonlar, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin güçsüzlüklerini, acizliklerini, politika-

sızlıklarını saklamaya yetmiyor.

Faşizmin kendinden başka herkesi düşman gören tavrı, doğası gereği en küçük hak talebine, muhalif sese tahammülsüzlüğü yeni değildir. Emperyalizmin dünya ölçeğindeki saldırganlığı ve Türkiye'de sınıflar mücadelesinin durumu birlikte değerlendirildiğinde yürütülen operasyonların amacının, boyutlarının büyüklüğü de anlaşılabilir değildir. Ülkemizde ulusal hareketin dinamizmi dışında güçlü bir devrimci örgütün mevcut olmaması faşizmin tüm güçlerini seferber ederek her türlü yol ve yöntemi kullanarak saldırmasına zemin hazırlamıştır. Faşizm fırsatı kaçırmamış, sisteme muhalefet etme potansiyeli taşıyan tüm dinamiklere yönelmiştir.

Ulusal sorunun çözümünde tarihi boyunca inkar ve imhadan öteye geçemeyen oligarşinin, PKK'nin ulusal sorunun çözümü için önerdiği "demokratik toplum" modeli olan Koma Civaken Kurdistan (KCK)'ye, PKK'nin soruna ilişkin çizdiği yol ve yöntemlere tahammülü yoktur. Emperyalist politikaların yürütücüsü oligarşiye göre zaten "Kürt sorunu" da yoktur. "Sorun, aranır aranır ama bir türlü bulunamaz". Ne hikmetse "sorun" bulunamamasına rağmen "sorun yaratan" Kürtlerin imha fetvaları okyanusun öte yanından verilir.

Ulusal hareketin yıllardır emperyalistler arası çelişkiler ve oligarşi içi çekişmelerden faydalanarak "barış, uzlaşma" adı altında diplomasi yöntemleriyle sürdürdüğü görüşme ve pazarlıkların bir aşamasında gündeme gelen KCK operasyonları, görüşme masasında Kürt halkının temsilcilerine bir yer açmanın değil Kürt halkını görüşme masasında temsil edecek güçlerden yoksun bırakmanın hamleleridir de aynı zamanda.

En son İstanbul'da Abdullah Öcalan'ın avukatlığını yapmış 33 avukatın tutuklanması ve diğer illerde de gözaltı ve tutuklamaların devamıyla süren operasyonlar, emperyalizmin ve oligarşinin "Kürt sorununun çözümü" konusundaki "netliğini" de açıkça göstermektedir.

2,5 yıldır süren operasyonların İstanbul ayağı Ekim ayında başlamış, İstanbul'da neredeyse 15 günlük aralarla yapılan 3 operasyonla parti il ve ilçe başkanları, yöneticileri, üyeleri ile akademisyen, yayıncı, gazeteci ve avukat da olmak üzere toplam 181 kişi tutuklanmıştır. Son operasyonda Türkiye'de bir ilk olarak toplam 42 avukat gözaltına alınmış ve 37'si tutuklanmıştır.

Tüm Türkiye'deki cezaevlerinden ayrı olarak Başbakanlık Kriz Merkezi'nin denetiminde özel bir statüyle kontrol edilen İmralı Cezaevinde

1999 yılından bu güne tutsak olan Abdullah Öcalan, çeşitli dönemler engellemelerle karşılaşsa da gerek ailesiyle gerekse de avukatlarıyla devletin denetimi altında 27 Temmuz 2011 öncesine kadar görüştürülmüştür. İmralı'da Abdullah Öcalan'a yönelik özel uygulamalar ve tecrit, Öcalan'ın ve adadaki diğer tutsakların hem avukatları hem de aileleriyle görüşmelerinin 5 aydır engellenmesiyle birlikte özel bir boyuta ulaşmıştır. Tecridin sürdüğü bir aşamada Öcalan'ın avukatlarını da içine alan son KCK operasyonu ve diğer illerde devam eden gözaltı ve tutuklamalar, ulusal hareketi görüşme masasından uzaklaştırmanın manevralarıdır.

Her gün başka bir ilde veya ilçede süre giden KCK operasyonları ve Federe Kürdistan Başkanı Mesud Barzani'nin Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül ile sık sık bir araya gelmesi, "çözümün" Barzani üzerinden üretilmeye çalışıldığını göstermektedir. Yıllardır İmralı adasında süren tecride ek olarak aylardır avukat ve aile görüşmeleri engellenen, en son avukatları da gözaltına alınıp tutuklanan Abdullah Öcalan ve ulusal hareket devre dışı bırakılmaya çalışılmaktadır. Abdullah Öcalan'ın tecridi, aralıksız süren gözaltılar ve tutuklamalar, ayrıca gerillaya karşı yürütülen operasyonların hız kesmeden devam etmesi üstelik operasyonlarda napalm ve kimyasal silah kullanılması, öldürülen gerilla bedenlerinde işkence izlerine rastlanması savaşın bilinçli olarak boyutlandırılarak ulusal hareketin her yönden sıkıştırılıp süreçten kopartılmaya çalışıldığının, sorunun başka muhataplarla halledilmeye çalışıldığının göstergeleridir. Son operasyonların üzerinin bedelli askerlik, Dersim vs. gibi suni gündemlerle kapatılmaya çalışılmasının, Barzani'nin yeni süreçteki rolünün basında fazla yer bulmasının nedeni de budur.

Hangi ismi taşırsa taşısin bu saldırı dalgaları, ne ilk ne de sondur. Halkların ulusal, sınıfsal kurtuluş mücadeleleri ve umudu sürdüğü sürece faşizm saldırmaya, tasfiye etmeye, teslim almaya, kişisizleştirmeye, kimliksizleştirmeye devam edecektir.

Oligarşinin askeri, siyasi, hukuki, psikolojik vs. tüm alanlarda başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçi halklarımıza yönelttiği saldırılara karşı temel görev; baskılara, saldırılara karşı çıkmak, faşizmin gerçek yüzünü-yalanlarını açığa çıkarmak, emperyalist planları bozmak, Türkiye halklarının kurtuluş umudunu savunmak, şehirde-kırda, fabrikada, okulda umudu, hakların birlikte mücadelesini ve kurtuluşunu örgütlemektir. Halkların kaderini belirleyecek olan emperyalizm ve işbirlikçileri değil, hakların kendi iradesi ve gücüdür. Devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever her kesimden insanımızın bu konuda yapabileceği bir şeyler mutlaka vardır. ★

KOD ADI: TUFAN

19 Aralık 2000 tarihinde 20 cezaevine aynı anda gerçekleştirilen ve 28 tutsağın katledildiği, yüzlerce yaralandığı, Hayata Dönüş isminin verildiği katliamla ilgili son dönemde ortaya çıkan bir belge, operasyonun nasıl icra edileceğine dair önemli itiraflar içermektedir.

Operasyonun üzerinden 10 yıl geçtikten sonra Bayrampaşa Cezaevinde yaşanan ölüm ve yaralanmalarla ilgili 39 ere sorumluluk yüklenerek açılan dava dosyasına

Komutanı Tuğgeneral Engin Hoş imzasını taşıyan plandaki "mahkumlara karşı tereddütsüz, misliyle mukabelede bulunulacak, zor ve silah kullanılacak", "operasyonun can kaybıyla bitebileceği" biçimindeki ifadeler basında geniş yer bulmuş ve "katliamın günler öncesinden planlandığı", "mahkumlara karşı zor ve silah kullanılacağı" hususları tartışılmaya başlanmıştır.

Oligarşi içi çelişkilerin derinleşip çatışmaya dönüştüğü bir süreçte

suz planların ortaya dökülmesinin, "aydınların" itiraflarının, o dönem kalemlerinden damlayan kanla katliamı alkışlayan burjuva medyanın ortaya çıkan / çıkarılan belgeyi ve öncesinde de Bayrampaşa davası üzerinden katliamı haberleşirmesi, katliamdan kıl payı kurtulan insanların haber bültenlerine kadar çıkartılarak devletin teşhir edilmesinin, oligarşinin ve emperyalist efendilerinin "demokratikleşme", "barış", "şeffaflaşma" süreçleriyle

ulaşan ve Jandarma arşivlerinde yapılan tasnif sırasında "bulunan" belgenin operasyon planı olduğu, yapılacak operasyonun isminin ise "Tufan" olduğu ortaya çıktı. Diğer cezaevlerinde yaşanan ölüm ve yaralanmalarla ilgili açılan davalarda gizlenen, bir türlü bulunamayan saldırı emirleri, operasyonun üzerinden 10 yıl geçtikten sonra açılan / açtırılan Bayrampaşa cezaevi davasında tasnif esnasında "tesadüfen" ortaya çıkıyordu. Yaşanan katliamda asıl sorumluluğu olan, saldırı emrini verenler göstermelik de olsa yargı önüne çıkarılmazken sonuç itibarıyla en çok ölümün meydana geldiği, kimyasal silahların kullanıldığı, insanların yakıldığı Bayrampaşa cezaeviyle ilgili 10 yıl sonra açılan dava ve bu davada yıllarca saklanan saldırı emrinin ortaya çıkışı ve zamanı önemlidir. Operasyondan aylar öncesinde Jandarma Genel Komutanlığı'nın 11 Ekim 2000 tarihli emriyle hazırlandığı ibaresiyle Jandarma Bölge

burjuva partileri de dahil tüm kesimlere ayaklarını denk almaları mesajının verildiği, siyasi tutsakların ise mücadelelerinden uzaklaştırılıp düzene entegre edilerek teslim alınması politikaları çerçevesinde oligarşinin Ankara Ulucanlar cezaevinde 26 Eylül 1999'da yapılan katliam provası, adeta geliyor diyen 19 Aralık 2000 katliamına ilişkin burjuva medyanın ve bir kısım "sol" çevrenin kurtarıcısı olan bu belgede yer alan bulgular yıllar önce söylediklerimizin bugün doğrulanmasından başka bir şey değildir. Yıllar önce operasyonun temel ve tali amaçlarını, hazırlıkların yıllardır sürdüğünü, cezaevlerine yapılan her müdahalenin katliamın provası olduğu ifade etmiş olmamıza rağmen bugün Yeni Amerikalılar keşfedercesine "planlara" sarılmının, şaşırmanın anlamı nedir? Katliam öncesi cezaevleri temsilcileri ile devlet arasında arabuluculuk yapan "aydınların" "kullanıldıkları" ifadeleri ne anlatıyor? Bugün kuşku-

doğrudan bir ilgisi vardır. Bir dönemin belli boyutlarıyla tartışmaya açılarak sözde hesap sorulması bu dönemde doğrudan sorumluluğu olan devletin kendini aklamasından başka bir şey değildir. Kuşkusuz 10 yıl sonra açılan dava ile bu dava dosyasına gelen belgelerle, burjuva medyanın bu davayı ve belgeyi haberleşirmesiyle kontrgerilla cumhuriyeti kendini aklayamayacaktır. 19 Aralık katliamında Bayrampaşa ve diğer cezaevlerindeki vahşet, ne 39 erin sorumluluğuyla aklanacak kadar basit ne de ortaya çıkan belge jandarmanın "tasnifi" esnasında bulunmuştur. Devletin kendini aklama çabasını, demokratikleştik, geçmişin hatalarını telafi ediyoruz demagogilerini boşa çıkarmak için katliam emrini verenlerin göstermelik yargılamalarda değil halkın önünde hesap vereceği gerçeğini unutmamalıyız. Faşist devletin göstermelik yargılamaları, itirafları, timsah gözyaşları kendini aklamaya yetmeyecektir. ★

DEPREM ÖLDÜRMEZ, DÜZEN ÖLDÜRÜR!

23 Ekim günü Van'da meydana gelen deprem ile düzenin gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkmıştır. 7,2 şiddetindeki deprem ile Van'da 2262 bina yıkılmış ve 1000'e yakın insan yaşamını yitirmiştir. (Burjuva basında yer alan kayıplar gerçeği yansıtmamaktadır.) Deprem sonrasında yaşananlar, açık bir biçimde kapitalist sistemin insana, doğaya bakışını göstermektedir. Deprem, Van gibi Kürt halkının yoğun yaşadığı bir ilimizde olması nedeniyle, internette ve televizyonlarda ırkçıgerici söylemler yer almıştır. Bu ırkçı dil ülkemizin nasıl gericilikle-şovenizmle zehirlendiğini ortaya sermekte ve devlet eliyle halkların bilincine yerleştirilen bu bakış açısı, devletin faşist-şoven yüzünü yansıtmaktadır.

Deprem olduğu ilk gün içerisinde devlet kurumlarının, deprem bölgesine ulaşmaması, "ulaşamaması"(!) faşist anlayışın tezahürüdür. Bilinçli olarak Van halkı yalnız bırakılmak istenmiş ve siyasi çıkar hesapları işlemeye başlamıştır. "Birlik", "beraberlik" söylemleri ile insanların mağduriyeti ve yardım etmek isteyenlerin iyi niyeti, politikaya alet edilmiştir. Burjuva basınının tüm gizleme çabalarına rağmen, gerek arama-kurtarma çalışmaları sırasında gerekse de ihtiyaçların karşılanması noktasında yeterli olunamamış, ayrımcılık yapılarak birçok köye yardım götürülmemiştir. BDP'li belediyelerin arama-kurtarma ve diğer sorunların çözümüne müdahil olması, bilinçli olarak engellenmek istenmiştir. Aradan geçen onca zamana rağmen barınma, ısınma, gıda gibi temel ihtiyaçlar tam anlamıyla karşılanırlı duruma gelinebilmiştir. Öyle ki hava şartlarının zorluğu, beslenme ve temizlik ihtiyaçlarının karşılanmasında ki yetersizlik bulaşıcı hastalıkların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Kalıcı konutların ağustos ayına yetiştirileceğinin "sözünü" veren Başbakan insanları "sabırlı" olmaya çağırırken, zatürre, ishal vb. hastalıklar ve yangınlar nedeniyle çocuklar yaşamlarını yitirmiştir. Kafi sayıda dağıtımı yapılamayan çadırlarda birkaç aile birlikte hayatlarını sürdürmek

durumunda kalmaktadır. Soğuk kış şartlarına uygun olmayan bu çadırlarda ısınmaya çalışan insanlar, birde çıkan yangınlarda hayatlarını kaybetmektedirler.

Televizyonlarda geniş yer bulan "yardım kampanyaları", çadır ihtiyacının karşılandığı/karşılanmaya devam edileceği, devletin tüm üstüne düşeni yaptığı ve insanların mağdur olmadığını ve her türlü desteğin süreceği biçiminde verilen haberler birer yalandan ibarettir. Büyük meblağların telaffuz edildiği ve çok sayıda yardım paketlerinin biriktiği haberleri abartılı ve gerçekçi olmadığı gibi toplanan yardımlar devlet eliyle sumen altı edilmiştir. Sanılanın aksine, toplanan "yardım"lar halka ulaştırılmamıştır. Bu noktada belirtmek gerekir ki, yapılan yardım ve destekler şovenizmin etkisiyle az miktarda olmuştur. Gönderilen yardım paketlerinden 26 tanesinde taş ve Türkiye bayrağı çıkmış olması ise ne hikmetse burjuva basında yer bulmamıştır. Van'ın "Afet Bölgesi" olarak kabul edilmemesi de ayrıca dikkat çekici bir durumdur. Devlet, Van'ı Afet Bölgesi olarak kabul ederse; bölgeye giriş-çıkışlar daha rahat yapılacak, arama-kimlik sorma gibi sık yapılan kontroller azaltılacak, gönderilen yardım paketleri hiçbir engele takılmadan insanlara hem kısa zamanda hem sorunsuz olarak ulaşabilecek. Askeri operasyonların halen devam etmesi, güvenlik, kontrolü elinde bulundurma vs. gerekçelerle, Van Afet Bölgesi olarak kabul edilmemiş; halkın ihtiyaçlarını karşılamamanın önüne yine devletin faşist anlayışı çıkmıştır.

İnsanların iyi niyetli çabaları "yardım kampanyası" adı altında siyasi malzeme ve şova dönüştürerek gündem sıcak tutulmak istenmiş ve depremin olması ile halkın dikkati bu yöne çekilerek, diğer gelişmeler sumen altı edilmiş ve gündem saptırılmıştır. Keza Van depremi "Kentsel Dönüşüm Projesi"nin daha geniş olarak hayata geçirilmesinin, başta inşaat firmaları olmak üzere birçok firmanın zenginliğine zenginlik katmasının yolunu açmıştır. İstanbul gibi deprem kuşağında yer alan

büyük şehirlerde emekçi halkın yoğun yaşadığı kimi semtlere göz dikilerek rant sağlamanın fırsatı kollanmıştır. Depremden üzerinden bir hafta geçmeden, Fikirtepe için çıkarılan İmar Yönetmeliğinde yapılan değişiklikler, amaçlanılan ne olduğunu göstermeye yeterlidir.

Böylesi acı olayların yaşandığı süreçler turnusol kağıdı görevi görmekte ve kapitalist düzenin çarpıklığını en iyi şekilde ortaya çıkarmaktadır. Van'da meydana gelen 7,2 şiddetindeki deprem sonrası, başta meslek odaları olmak üzere bazı belediyelerin, üniversite ve bağımsız kurum çalışanlarının, hasar tespiti ve diğer çalışmalarda yer almak istemeleri devlet tarafından engellenmiştir. Bölgede yapılan hasar tespitinin üç gün gibi çok kısa bir zaman diliminde yapılması ve "ön hasar tespiti" adı altında yürütülen, hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, sadece "gözlem" yoluyla yürütülen çalışmayla, 9 Kasım tarihinde gerçekleşen 5,6 şiddetinde ki depremde kaybedilen 40 insanın ölümlerinden ve yaşananların tümünden sorumlu olanın devlet olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Ölümlerin sorumlusu devletin kendisidir!

Türkiye deprem kuşağı üzerinde bulunan bir ülke konumundadır. Anadolu yarımadası üç kıta hareketliliğinden dolayı arada kalmakta ve yeraltında ki faylardan dolayı yoğunlaşan enerji ile deprem kaçınılmaz olmaktadır. Bilinmelidir ki, deprem erteleyebileceğimiz, engelleyebileceğimiz bir doğa olayı değildir. Fakat kentleşmeye elverişli arazilere kar mantığı gütmeksizin, kişisel çıkar ve hesaplar olmadan; insanın yaşamsal ihtiyaçlarını temel alan, alt yapı ve üst yapısıyla doğayla uyumlu kentler ve yapılar inşa edildiği takdirde yaşanan tüm doğa olaylarını felaket olmaktan çıkarabiliriz. Rant sağlamak için elden çıkarılan dere yatakları ve ovaların yerleşim alanı olma özelliği olmamasına rağmen sanayi yapılarının buralarda kurulması ile çarpık yapılaşmaya göz yumulmaktadır. Göl kenarları, dere yatakları, meralar ve ovalar sa-

dece depremlerde değil; sel, çığ, toprak kayması gibi diğer doğa olaylarında da zarara en müsait bölgeler olmaktadır.

Van depremi ile sıkça duymaya alıştığımız "Deprem öldürmez, bina öldürür" söylemi gerçeği saptırmanın, sorumlulukları başka yerlere yüklemenin ifadesi olmaktadır. Bu bakış açısı, durumu sadece teknik bazda değerlendiren, ekonomik-siyasi-sosyal koşullarıyla düzenin etkilerini yok sayan bir anlayışın ifadesidir. Elbette arazi özellikleri düşünülmeden, taşıyıcı bakımından zayıf, iyi malzeme kullanılmadan yapılan her binanın çökmesi kaçınılmazdır. Bir yapının ortaya çıkarılması bütünlüklü bir çalışmanın ürünüdür. Arazinin coğrafi konumu, zeminin durumu, kentsel yapılaşmaya uyumluluğu, kullanılan malzemeye uygun statik çözümler düşünülerek ve kaliteli malzeme kullanılarak (örneğin deniz kumunun tuzlu olmasının demire ve betona zarar vereceğinden dolayı kullanılmaması gerektiği vb.), uzman ellerde doğru hesaplanmış bir proje ile bina inşa edilmelidir. Hatta rüzgar, yağış gibi doğa olaylarının yapıya hangi yönden vurduğu bile binanın ömrünü belirlemektedir. Van'da ki köylerde kerpiç kullanılarak yapılan yığma yapılar, depremde ölümlerin artmasına sebep olmuştur şeklindeki açıklamalar yine sorumluluğu düzen dışında aramanın göstergesidir. Binlerce yıldır kullanılan kerpicing sadece bu köylerde kullanılmadığı bir sır değildir. Fakat halkın ekonomik olarak karşılayabilecekleri ve toprak kullanılarak yapılan bazı binalardan kaynaklı ölümlerin yine sorumlusu kapitalist sistemin para ve kar üzerine kurulmuş anlayışı ve devletin kendisidir.

Ülkemizde bir binanın yıkılması için depremin yaşanması da şart değildir. 2 Şubat 2004 tarihinde Zümrüt Apt. kendiliğinden yıkılmış ve 92 kişi yaşamını yitirmiştir. Daha fazla kar etmek için malzemedan çalarak, kötü ürün kullanarak, statik ve mimari açıdan iyi planlanmamış, arazi özellikleri düşünülmeden yapılan binalar insanları hiç uğruna ölüme sürüklemektedir. Bu noktada şunu

tekrar düşünmeliyiz; öldüren bina mıdır yoksa sistemin kendisinden kaynaklı çarpık yapılaşma ve yine sistemden kaynaklı olan daha çok kar etme hırsı mıdır?

İnsan ve emeği düzenin merkezine koyduğumuzda, dünya daha yaşanılır olacaktır. Bu nedenle yaşanan her olayın temelinde yatanın ne olduğunu net olarak ortaya koymalıyız. Kapitalist sistem ekonomik, siyasi ve sosyal olarak toplumsal ilişkilerin tümüne nüfuz ederek çürümeye götürmekte ve her şeye meta değeri biçmektedir. İnşaat sektörü de düzenin ilişkilerine göre şekillenmekte ve kar mantığına uygun yapılar inşa edilmektedir.

Deprem öncesi ve sonrası hazırlıklı mıyız gibi sığ tartışmalar, çözüme yönelik bir bakışı sunmadığı gibi düzene hizmet eden anlayışları ortaya koymaktadır.

Sorun doğru kentleşme anlayışının olmayışından kaynaklanmaktadır.

Deprem gibi doğa olaylarında ölümlerin önüne geçmek için bugün ne yapabiliriz? Köklü bir çözüm için düzenin değişmesi gerekmektedir. Çözüm sosyalizmle mümkün olacaktır. Ancak günümüz koşullarında yapabileceğimiz çözümler neler olacaktır? Ülkemizde bu işi denetleyecek birçok kurum ve kuruluş bulunmaktadır. Başta belediyeler olmak üzere meslek odaları ve üniversiteler, yapı denetim ve depreme dayanıklılık konularında bina özelliklerini tespit eden uygulamalar yapmalıdırlar. Yapının ilk proje aşaması ve inşa edilme sürecinde sağlanacak denetim ile projeye uygun yapıp yapılmadığı kontrol edilmelidir. Hali hazırda ayakta sağlam gibi duran ama en

ufak bir sarsıntıda yıkılabilecek binalarda, yaşamını geçiren emekçi halkların sağlam ve yaşanabilir konutlarda oturmaları sağlanmalıdır. Yaşama ve barınma ihtiyacı bir hak ve bu konuda emekçi halklar bilinçlendirilmeli ve kendi sorunlarının çözümüne daha aktif olarak katılması sağlanmalıdır. Örgütlenmenin sağlayacağı bilinç ile halk, yerel yönetimlere ve devlete karşı demokratik haklarının savunucusu olacaktır.

Meselenin çözümünde tüm sorumlu kesimler görevlerini doğru ve disiplinli olarak yapmaları gerekmektedir. 17 Ağustos gibi büyük kayıpların yaşandığı depremin üzerinden 12 yıl geçmesine rağmen, halen binaların durumunu belirleyen "yapı envanteri" çalışması hayata geçememiştir. Hem odalar hem de üniversitede ki bilim insanları ve aydınlar bu

noktada gerek belediyelere gerek devletin kuruluşlarına baskı gücü oluşturmalıdırlar. Meslek odaları ve üniversitelerin aynı zaman da toplumun önünü açan, demokrat ve aydın bir nitelik taşımalarından dolayı üzerlerine daha çok iş düşmektedir.

Devlete karşı baskı gücü oluşturabilecek olan meslek kuruluşlarının ve bilim insanlarının, halkın sorunlarına daha duyarlı olmaları ve üzerlerini düşenleri yapmalarını sağlamalıyız. Deprem, kentleşme vb. konularda halkın bilinçlendirilmesi gerekmektedir. Bizler halkın bilinçlendirilmesi ve kendi sorunlarına daha duyarlı olması için mücadele edeceğiz. Düzenin kendisinden kaynaklı yaşanan her türlü çarpıklığa karşı örgütlenecek ve mücadeleyi sürdüreceğiz.★

KIDEM TAZMİNATI

Daha fazla kar elde etme hırsından doymak bilmeyen emperyalist/kapitalist efendiler yıllardır dillerinden düşürmedikleri kıdem tazminatı fonunun kuruluşu çabalarında son aşamaya geldiler. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı en temel hukuki kazanımlarından biri olan kıdem tazminatını, hak eden işçilere ödememek için bin bir türlü fiili durum geliştiren, yasal engellerle sınırlayan burjuvazi, kıdem tazminatı uygulamasına bu haliyle bile tahammül edemedi ve bu hakkın fon adı altında tamamen işlevsizleştirilmesi, tasfiyesi için adımlarını sıklaştırdı. Kıdem tazminatı fonu adı altında kıdem tazminatını tamamen ortadan kaldırmaya yönelik uygulamanın, önümüzdeki günlerde meclisin gündemine girip yasalaşması an meselesi. Tıpkı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu (SSGSK) ve torba yasalarla işçilerin, emekçilerin yasalarda sınırlı da olsa yer alan kısmi haklarının bir bir ellerinden alındığı gibi. Peki, nedir kıdem tazminatı, kıdem tazminatı fonu ile ne yapılmak isteniyor?

Her işçinin iki temel hedefinden biri kıdem tazminatı almak, diğeri de emekli olmaktır. Bu nedenle kıdem tazminatı işçi için çok önemlidir. Kıdem tazminatı, işçinin çalışırken bedenen, ruhen yıpranmasının karşılığında kendisine ödenen paradır. İşçinin çalışırken ürettiği emek ürününe el koyan kapitalistin, el koyduğu bu ücretsiz emeğin işten ayrılırken en azından bir bölümüne karşılık gelir. Kıdem tazminatı ayrıca işten ayrılan işçi için bir nevi de ikramiyedir ve parasal yönüyle işverenin işçiyi istediği gibi işten çıkarmasının önünde caydırıcılık rolü görerek, işçinin keyfi işten çıkartılmamasının güvencesi niteliği taşır.

Türkiye’de kıdem tazminatı ilk kez 1937 yılında uygulamaya başlamıştır. Halen devam eden kıdem tazminatı uygulamasına göre bir işyerinde 1 tam yılı dolduran işçiler (bu çalışmalarını Sosyal Güvenlik Kurumu’na bildirilmeden sigortasız çalıştırılıyor olsalar dahi bunu mahkemede kanıtlarlarsa) iş sözleşmeleri kanunda belirtilen biçimlerde son bulduğunda kıdem tazmina-

tına hak kazanmaktadırlar. Her ne kadar hak kazanılması belli şartlara bağlanıp, kıdem tazminatı tavanı denilen uygulamayla da tazminat miktarına sınırlama konulmuşsa da kıdem tazminatı mevcut haliyle bile işçi sınıfının önemli hukuki kazanımlarındandır. Ve bu hak, "işçilerin zaten çok azı işten çıkarılınca kıdem tazminatı alıyor, kıdem tazminatı fonu kurulursa işçiler tazminatlarını alabilirler", "işçiler kıdem tazminatı nedeniyle iş değiştirmiyorlar" yalanlarıyla önümüze getirilen fon uygulamasıyla oligarşinin tatlı karlarını artırması, dizginsiz bir sömürünün çarklarının döndürülmesi için ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Kıdem tazminatı için bir fon oluşturulacağı 2003 tarihli İş Kanunu’nun geçici maddesinde belirtilmiş, fona ilişkin kıdem tazminatı fonu yasa tasarısı da hazırlanmış ve nabız yoklanmaya başlanmıştır. OECD, AB, IMF gibi emperyalist kuruluşlar, karlılığı azaltması yönüyle sömürünün önünde engel gördükleri kıdem tazminatının kaldırılması ve geçici istihdam biçimlerinin yaygınlaştırılması yönünde

Türkiye’yi sürekli eleştirmektedirler. Türkiye oligarşisi emperyalist efendilerinin sözlerini dinleyerek hayata geçirmek için uygun zamanı kollamaktadır. Bu açıdan tasarının yakın zamanda meclis gündemine gelerek çok büyük bir sürpriz olmazsa yasalaşması beklenmektedir. Zira fonun yakın zamanda uygulamaya geçirileceğine ilişkin ipuçları Ulusal İstihdam Strateji Belgesi ve AKP’nin 61. Hükümet programında da yer almaktadır.

Mevcut haliyle kıdem tazminatı, çalışılan her tam 1 yıl için işçinin son aldığı ücretin brütüne, yol-yemek ücreti-ikramiye gibi ücrete ek olarak yapılan sosyal yardımların eklenmesi ile ortaya çıkacak 1 aylık ücret karşılığı olarak işçiye ödenmektedir. Kıdem tazminatı fonu hayata geçirilirse işçilerin 1 tam yıllık çalışmalarının yerine 10 yıl çalışmalarını şartı getirilecektir. Üstelik tazminata hak kazanabilmek için 10 yıllık çalışmanın tamamının sigortalı olması ve fona 10 yıl prim ödenmesi gerekecektir. Yani şu an sigortasız çalışsalar da çalışmalarını kanıtlayan işçiler kıdem tazmi-

natına hak kazanabilmekteyken tasarı yasalaşırda sadece sigortalı olup işverenleri fona 10 yıl prim ödeyen işçiler kıdem tazminatına hak kazanabilecekler, 10 yıl kıdemi olmayanlar ve kayıt dışı çalıştırılanlar işten ayrıldıklarında hiçbir hak talep edemeyeceklerdir.

Fon uygulaması başladığında Sosyal Güvenlik Kurumu'na (SGK) işverenin bildirdiği prime; esas ücret, tazminat hesabında göz önüne alınacak, yol-yemek gibi ek ödemeler kıdem tazminatı hesabına dahil edilmeyecek, ayrıca gününde ödenmeyen tazminata, işletilen faiz de artık işletilmeyecektir. İşverenlerin işçi ücretlerini gerçekte aldıkları ücretin çok çok altında ve genellikle de asgari ücret alıyorlarmış gibi SGK'ya bildirdikleri hatta çoğu işçinin sigortasız çalıştığı ve işçilerin tazminatlarını zamanında alamadıkları düşünüldüğünde yeni uygulamayla birlikte sigorta bildiri yapılmadan sigortasız çalıştırılan işçilerin kıdem tazminatı alamayacakları, sigorta primleri aldıkları gerçek ücret üzerinden değil de asgari ücret üzerinden sigortaya bildirilen işçilerin ise kıdem tazminatlarını gerçek değer çok altında alacağı, faizin ortadan kaldırılmasıyla da büyük hak kayıplarının yaşanacağı ortadadır.

Fonla birlikte askere giden, evlenen kadın işçinin kıdem tazminatı alma hakları da ortadan kaldırılacaktır. Kıdem tazminatı en az 10 yıl kıdemi olan işçilerin işsiz kaldıkları dönemde kıdem tazminatı hesabından kısmen para çekebilecekleri, hesaptaki kalan bakiyenin ise emekliliklerinde kendilerine ödenecek bir hale dönüştürülecektir. Fon gelirleri ise işverenlerin yatıracağı primlerden oluşturulacak, primler işverenlerin kıdem yükünü artırmadan belirlenecektir.

Tasarı yasalaşırda belki bir elin parmaklarıyla sınırlı sayıda işçinin kıdem tazminatı alabileceği, milyonlarca işçinin, emekçinin, sigortasız çalışarak emeğini, alın terini geleceği için hiçbir beklenti içinde olmaksızın işverene satacağı, o gün karnını doyurmanın derdiyle yaşamını sürdüreceği gün gibi ortadadır. Fonla birlikte kıdem tazminatı yükünden kurtarılan işverenler, işçileri istedikleri zaman kapının önüne koyabileceklerdir.

Kıdem tazminatı fonu uygulamasıyla birlikte bugün zaten yasal alt yapısı tam oluşmamış

olsa da fiilen uygulanan geçici istihdam biçimlerinin de daha da yaygınlaşması amaçlanmaktadır. Kadrosuz çalışmayı temel çalışma biçimi haline getirip işçilere, emekçilere tanınan her türlü hakkı ortadan kaldırmayı amaçlayan bu sistem adım adım uygulamaya geçirilmektedir. Çağrı üzerine çalışma, geçici iş ilişkisi, uzaktan çalışma, iş paylaşımı gibi esnek iş sözleşmeleri ve denkleştirme süresi, telafi çalışması, kısa çalışma, esnek çalışma modeli gibi çalışma sürelerine ilişkin esneklik uygulamalarının hakim kılınacağı bir çalışma sistemi, kıdem tazminatının da ortadan kaldırılmasıyla birlikte taçlandırılacaktır.

Çalışma yaşamında esneklik adı altında uygulanmak istenen, güvencesizliği, kuralsızlığı hakim kılarak işçilerin, emekçilerin dizginsizce sömürülmesinden başka bir şey değildir. Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın çalışma saatlerini gün doğumu ile başlatmayı ve hafta sonları çalışmayı yasallaştırmaya yönelik sözleri de yapılmak istenilenlerin açık bir itirafıdır. Gün ışığından tasarruf etme, zaten fiiliyatta çalışılan hafta sonlarını yasal olarak da çalışma günü kabul ederek kar elde etmeyi amaçlama insanları gün ışığına hasret bırakıp oligarşinin karlarına kar katmanın mantığıdır. Mevsimlik tarım işçilerinin inşaat işçilerinin çağrı merkezi çalışanlarının, taşeron şirketler aracılığıyla çalıştırılan temizlik işçilerinin, sağlık personelinin durumu güvencesizliğin tipik örnekleridir. Bugün özellikle taşeron şirketler aracılığıyla hastanelerde istihdam edilip her an işten çıkarılma tehdidiyle, iş güvencesinden yoksun koşullarda çalışan sağlık emekçilerinin durumu bu tablonun vahametini açıkça göstermektedir. İnsan yaşamının emanet edildiği sağlık emekçilerinin çalışma koşulları önümüzdeki kara tablonun ciddiyetinin göstergesidir. Ayrıca ülke genelinde geçerli asgari ücret uygulaması yerine doğuda daha düşük asgari ücret belirleyerek bölgesel asgari ücret uygulamasına geçerek ucuz iş gücü bölgeleri yaratma da diğer hedefler arasındadır. Ayrıca şu an yalnızca iş bulmaya aracılık edebilen özel istihdam bürolarına geçici iş yani kendine bağlı işçileri kiralama yetkisi verilmesi de amaçlanmakta böylece işverenlerin işçilere karşı tüm sorumlulukları ortadan kaldırılarak,

işçilerle tamamen kullan-at ilişkisi içine girmeleri sağlanmak istenmektedir.

Tüm bu görüntü oligarşi ve temsilcilerinin belirttiğinin aksine kıdem tazminatı fonunun işçiler için bir güvence olmadığına göstergesidir. Kıdem tazminatı fonu, esnek çalışma biçimleri, geçici istihdam büroları, bölgesel asgari ücret uygulaması vs. gibi diğer güvencesiz, keyfi çalışma biçimleri ve uygulamalarıyla işçilerin ve emekçilerin tüm haklarını ortadan kaldırmaya yönelmiş çok yönlü bir saldırının odağıdır.

Türkiye'de geçmişte uygulanan Tasarruf Teşvik Fonu, İşsizlik Sigorta Fonu, kısa çalışma ödeneği gibi uygulamalarla işçilerin, emekçilerin ücretlerine nasıl yıllarca el konulduğu, geri ödemelerde nasıl haksızlıkların yaşandığı, fonlarda biriken paranın nasıl başka alanlara transfer edilerek işçinin boşaltıldığı, asla işçiler için kullanılmadığı sır değildir. İşçilerin kıdem tazminatını garanti altına almak amacıyla kurulacağı belirtilen kıdem tazminatı fonunun akıbetinin de bu fonlardan farklı olmayacağı, fonda biriken paraların ne için kullanılacağı şimdiden bellidir.

Fonun kuruluşu için gerekçe olarak gösterilen "işçilerin kıdem tazminatı nedeniyle iş değiştiremedikleri" yalanını üretenler, ikiyüzlüce işsizliğin yükseklüğünü görmezden gelmektedir. Bu ülkede işçiler, emekçiler iş değiştirmenin değil iş bulup çalışmanın, yaşamını sürdürmenin endişesi içindedir. İş yokken, işsizlik bu kadar yaygınken, çalışsa bile her an işten çıkarılma kaygısı içinde bırakılan insanın iş değiştirme hayali uzun zaman önce elinden alınmış, verilenle yetinmesi kanıksatılmıştır. "İş değiştiremem" yalanları oligarşinin utanmazlığının, aymazlığının son haddidir.

Kayıt dışılığı yaratan, istihdamı azaltan, işçileri-emekçileri sigortasız, her türlü iş güvenliğinden yoksun kölece çalışma koşullarına mahkum eden oligarşinin kendisidir. Kıdem tazminatına tavan adı altında sınır koyanlar, işçi 1 yılı doldurup kıdem tazminatına hak kazanmasın diye sigorta bildirimini geç yapanlar, işçinin aldığı gerçek ücreti üzerinden sigortaya bildirmeyenler, kıdem tazminatı hakkı olmasın diye 1 yılın dolmasına kısa süre kala işe giriş-çıkış yaparak işçinin emeğini gasp

edenler ne kayıt dışılığı önleyebilir ne de istihdamı arttırabilirler. Sokaklarda dolaşan milyonlarca işsizler ordusuna istihdam yaratmayan, halen çalışanları da en insanlık dışı, kölece çalışma koşullarına mahkum edenler, işçilerin-emekçilerin kalan diğer haklarını da ortadan kaldırmanın hesaplarını yapıyorlar. Ekonomik kriz nedeniyle devletten yardım almanın hesabıyla işçiyi kayıt dışına çıkarıp (işten çıkarmış gösterip), fazla saatlerle çalıştırmaya devam ederek karına kar katanlar sıra kıdem tazminatını ödemeye gelince şirketin içini boşaltıp ortadan kayboluyorlar. Her gün, bugün acaba halkı nasıl daha fazla sömürsek, nereden kar etsek hesabını bitiremeyenlerin işçinin emeğinin yarattığı değer en küçük bir karşılığı bile olmayan üç kuruşluk kıdem tazminatına da tahammülleri yok.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesindeki kazanımlarından biri olan kıdem tazminatını ortadan kaldırmaya dönük bu çaba genel olarak işçilere, emekçilere yönelik bir saldırıdır. En olumsuz koşullarda çalıştırılıp, en basit bir güvenlik önleminden yararlanmaksızın her gün yeni bir iş kazasının yaşandığı, yaralanmaların sakatlanmaların, ölümlerin, meslek hastalıklarının rutinleştiği ülkemizde işçilerin emekçilerin yaşamının karabasana çevrildiği sır değildir.

Her yeni gün acaba bugün beni işten çıkaracaklar mı, maşımı alabilecek miyim, ay sonunu getirebilecek miyim ya da iş bulabilecek miyim sorularının altında bunalan, geçim derdiyle geleceği düşlemesi unutturulan, umudu karartılan bir halkın sırtına her gün zamlarla, vergilerle, hak gasplarıyla daha da yük yükleyenlerin bu çok yönlü saldırılarına karşı geç kalınmış bir mücadeleyi hızla hayata geçirmek zorunludur. İşçi sınıfı büyük bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya. Kıdem tazminatı hakkının gaspı ise bu saldırının sadece bir parçası. Bu saldırıları boşa çıkarmak için işçilerin-emekçilerin geleceğini karartmaya çalanlara karşı sınıfsal bakış açısıyla, işçi ve emekçilerin devrimci örgütlenmelerini oluşturarak hem sendikalara taşıyalım hem de devrimci anlayışla örgütlenelim, mücadele edelim. ★

İNSANIN YAŞAM KAYNAĞI OLAN SU, HES YAPIMI ADI ALTINDA TİCARİLEŞTİRİLEMEZ!

Emperyalistlerin kar hırsıyla çevreyi kirletmeleri, dünyadaki temiz su kaynaklarını giderek yok etmektedir. Dünyada artan nüfus sonucu temiz suya olan ihtiyaç ve kullanılabilir suyun azalması, uluslararası su tekellerinin ilgisini, temiz su kaynakları olan ülkelere yöneltmiştir. Özellikle, kendine bağımlı ülkelerin ellerindeki kaynakları ele geçirmek için IMF ve DB, hatta Dünya Ticaret Örgütü'nü (DTÖ) kullanarak özelleştirme politikalarının çıkmasını sağlamışlardır.

Bugün dünyada, 10'u aşkın dev su tekeli bulunmaktadır. Bu su tekelleri, başlangıçta ulusal firmaları öne çıkarıp, kendileri arka planda kalmak şartıyla; halkın tepkisini çekmeden, su pazarını ele geçirmeye çalışmaktadır.

En temel insani ihtiyaç olan suyu ticari bir meta haline getiren emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri bu pazardan çok büyük karlar elde edeceklerdir. Yapılan istatistiklere göre, dünyadaki suyun sadece %3'ü içilebilir su kaynaklarıdır ve bu suyun yalnızca %7'sinin özelleştirilmesinden elde ettiği gelir, petrolden elde edilen gelirin %49'una eşittir. Bu oran, gözlerini kar hırsı bürümüş olan su tekelleri için, yeni pazar arayışları yaratmıştır. Özellikle bizim gibi yeni-sömürge ülkelere yönelerek su kaynaklarını satın almışlardır.

24 Ocak 1980'de alınan kararların en önemlilerinden biri, özelleştirme politikası olmuştur. Turgut Özal'la başlayan bu politikalar, AKP iktidarında da tüm hızıyla devam etmektedir. Devlete, kamuya ait satılmadık hiçbir şey bırakmayan AKP iktidarı son olarak bin bir bahane üreterek ülkemizin derelerini ve içilebilir su kaynaklarını da satışa çıkarmakta bir beis görmemiştir. Ülkedeki "enerjiye olan ihtiyacı" bahane

ederek, dereleri birer birer satan işbirlikçi AKP hükümetinin tek amacı devletin kasasını biraz daha doldurarak yabancı sermayeyi ülkeye çekmektir.

HES projeleriyle suların kullanım hakkı yabancı tekellerle birlikte Türk ortaklarına verilmiş olsa da belli bir süre sonra, Türk firmalarının tamamen aradan çekilmesiyle, su kaynakları dışa bağımlı bir hale getirilecektir. 49 yıllığına kiraya verilen bu derelerin üzerinde yapılacak HES'ler (Hidro Elektrik Santralleri) ülke enerji ihtiyacını gideremeyeceği gibi emperyalistlere olan enerji bağımlılığını daha da arttıracaktır. Enerji sorununa çözüm olacak vaatleriyle yapımına başlanan HES'lerin sayısı bugün 4500'lere ulaşmış durumdadır. Ancak 8-9 bin'e ulaşması beklenen-planlanan bu HES'lerin tamamının 2023 tarihine yettirilmesi düşünülmektedir.

Düşünülen bu planlar gerçekleşse dahi, tüm bu HES'lerin üreteceği enerji miktarı 2023 yılındaki enerji ihtiyacının ancak %6-7'si olacaktır. Bu oran göstermektedir ki; HES projelerinin asıl amacı, ülke enerji ihtiyacını karşılamak değil, ülkemizde bulunan su kaynaklarını ele geçirerek, daha fazla rant elde edip, geleceğin su savaşlarında, önemli pazarlar elde etmektir.

Dereler özelleştirilip, ülkenin değişik bölgelerinde HES'lerin yapımı başladığı andan itibaren o yörelerde birçok olumsuzluklar yaşanmaya başlanmıştır. Bu olumsuzluklar karşısında halkın tepkisiyle karşılaşan şirketler HES'lerin yapımı için türlü yöntemleri denemektedir. Yol, cami, okul vb. şeyler yapacağız diyerek halkı kandırmaya çalışıyorlar. Ayrıca bu yörelerdeki muhtarlara ya da köyün önde gelen insanlarına yüklü miktarlarda

paralar vererek, halkı kandırma ve ikna etme işini bu şahıslara yüklemektedirler. Yine "köylüye istihdam sağlayacağız" yalanları başvurdukları diğer bir yöntemdir. Oysa bu işlerde istihdam dedikleri şey birkaç kişiyi geçmemektedir. Bu "masum" yöntemlerle halkı ikna edemediklerinde, mafyavari yöntemlere başvurarak, halka zorbalık uygulayarak tehdit ediyorlar. Tüm bu uygulamaların, halkın HES'lere karşı olan tepkisini geriletmeyeceğini bilmelerine rağmen...

HES'lerin yapıldığı bölgelerde yaşayan insanların kendiliğinden tepkisi neden bu kadar büyük? Neden bu tepkileri büyütme için örgütleniyor ve mücadele ediyorlar? "Enerji sorunu çözülecek" kandırmacısıyla yapılan bu HES'ler, halkın suyunu alıp, satılabilecek ticari bir meta haline getirecektir. Bu da halkın suyu parayla alması, parası olmayanın ise susuz kalması anlamına gelecektir.

Bu HES'ler Iısu, Munzur Vadisi, Trabzon, Artvin, Erzurum vd. birçok bölgede yapılmaya başlanmıştır. Sayısız çevre katliamının yaşandığı ülkemizde yapılan bu HES'ler sayesinde bir kez daha tam bir çevre felaketi yaşanıyor, ekolojik dengeyi bozarak doğada geri dönüşümü mümkün olmayan tahribata yol açıyor.

Durum böyle olunca, suya ihtiyacı olan tüm canlıları doğal ortamından kopararak yaşamlarını zorlaştırıyor. Özellikle tarımcılıkla geçimini sağlayan insanları zor durumda bırakarak açlığa ve işsizliğe mahkum edip, göçe zorluyor.

HES'lerin verdiği zararlar, bunlarla bitmiyor. Munzur, İkizdere ve Doğu Karadeniz bölgesindeki vadileri, ki bu vadiler dünyada eşi benzeri bulunmayan doğal güzellikleri, sahip olduğu bitki örtüsü, jeo-

lojik yapısı, tarihi ve coğrafi konumu gereği dünya genelinde koruma öncelikli 200 ekolojik alan arasında yer tutmaktadır. Ancak tüm bu özellikler hiçe sayılarak, yapılan HES'lerden dolayı bütün bu güzellikler yok olacaktır.

Kurulacak olan iletim hatlarından dolayı bu güzelim vadiler, kanser vadilerine dönüşecektir. Birçok yerleşim yeri bu HES'lerden kaynaklı olarak sular altında kalacak. Halkların tarihi ve kültürel değerleri yok olacaktır. (Hasankeyf ve Alliano buna örnektir.)

HES'lerin yapımıyla birlikte yaşanan bu olumsuzluklar, özellikle o yörelerde yaşayan halkı derinden etkilemiştir. Doğal olarak o bölgedeki insanlar tüm bu olumsuzlukları yaşamamak için, HES'lerin yapımını engellemeye dönük, direnmeye ve mücadele etmeye başlamışlardır. Bu direnişlerini birçok yerde örgütlenerek; kadınlarla, erkeklerle, çocuğuyla hep birlikte sürdürmektedirler.

İnsanın yaşam kaynağı olan suyun ticarileştirilmesi ve yaşam alanlarının tahrip edilmesi karşısında boyun eğmeyen ve sorunlarına sahip çıkan değişik bölgelerdeki yöre halkının örgütlenmesi ve mücadelesi oligarşiyi rahatsız etmiştir. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarına zarar verildiği için devlet faşist yönünü bir kez daha göstermiş ve kendi hakkını arayan bu insanlara karşı -kadın, çocuk demeden- saldırmıştır, saldırmaya devam etmektedir.

Yapılan bu saldırılar karşısında sessiz kalmayarak ve yöre halkının haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu belirterek, bu noktada herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz.★

“ÇATI PARTİSİ GİRİŞİMİ” ÜZERİNE KISA BİR DEĞİNME

Var olan sonuçlar, görüntülerin basit bir ifadesi değil, değişik görünüşlerin ortaya çıkmasına neden olan içsel çelişkiler ve ilişkilerdir.

Son süreçte özellikle sol örgütlerin belli bir kesimini içine alan, diğerlerini ise kendi içinde “katılsak mı, katılmasak mı?” yönünde tartışmalara sürükleyen yeni bir “birlik” dalgası yaşanmaktadır.

Kürdistan’da demokratik özerklik her yönüyle hayata geçse dahi, “Demokratik Cumhuriyet”in düzenden kaynaklı sorunları çözülmeyecektir. Tam da bu noktada bu sorunlara çözüm gücü olabilecek politikaları üretip, mücadele edecek örgütlü bir güce (sosyalist düşüncelerle donanmış bir güce) ihtiyaç vardır. “bu güç” şimdiden oluşturacakları “Çatı Partisi”dir.

A. Öcalan’ın gündeme getirdiği bu süreç, 12 Haziran seçimleri için oluşturulan; Emek, Özgürlük ve Demokrasi bloğunun ardından şekillenip; kapsamı ve programıyla 2008’de ortaya atılan, ancak başarısızlıkla sonuçlanan çatı partisinin farklı biçime dönüşmüş halidir.

Çatı Partisinin özü şu şekilde ifade edilmektedir:

“Türkiyeli sosyalistlerin, demokratik reformlardan yana olan aydınların, demokrat sünni müslümanların, alevilerin, erkeklerinden bağımsızlaşmış kadınların Kürt özgürlük hareketiyle ittifakının siyasal örgütüdür.”

20’ye yakın sol örgütün* içinde yer aldığı Çatı Partisi Girişimi, Kongre aşamasına gelmiş durumdadır. Ki bu da yakında “yeni bir partiyi” ilan etme aşamasıdır.

Geçmiş süreçlerde de bu türden “birlik”ler, ülkemiz devrim mücadelesinde birçok defa yaşanmıştır. Ancak hiçbir “birliğin ömrü” uzun süreli olmamıştır. Olamaz da, çünkü bu birlikler içinde, her örgüt kendini dayatıp, kendi egemenliğinde sürmesini, mücadelenin ihtiyaç ve önceliklerinin de kendine göre belirlenmesini istediği

için, kısa sürede bu birlikler dağılmıştır.

Mevcut süreçte, Yurtsever Hareket çatı partisine, (herkes kendini yaşayacak, ancak ortak bir program oluşturularak o çerçeve de birlik sürdürülecek düşüncesiyle) farklı bir misyon yüklese de; bu birlik sürecinin de ömrünün geçmiş birliklere benzeceğini tahmin etmek zor olmayacaktır.

Yurtsever Hareketin gücüne, politik etkinliğine, kitle kapasitesi ve eylemlerine bakıldığında diğer sol örgütlerle arasında ki dengesizlik kolaylıkla görülmektedir.

Her ne kadar programlarında, tüm bu coğrafyada yaşayan halkları temsil ederek, halkın demokrasi ve özgürlüğü için ortak mücadele edeceklerini açıklasalar da, Yurtsever Hareketin ihtiyaçları ve öncelikleri burada belirleyici olacaktır.

Çatı Partisi Girişimi içinde yer alan sol örgütlerin birçoğu devrim ve sosyalizm hedefinden uzaklaşmış, sistem içi reformlarla, düzenlemelerle varlıklarını sürdürmeye çalışan ve giderek kitle ilişkilerini ve iddialarını yitiren bir duruma gelmişlerdir.

Bu durumda ki sol örgütler ister istemez Yurtsever Harekete tabii olacak ve ona eklemenecektir.

“Birlik” konusu ideolojik-politik çizgiyle birebir ilintilidir. Bu gerçek ışığında bugün çatı partisinde örneğini gördüğümüz böylesi birliğe neden ihtiyaç duyuldu?

“Birlik” konusu ülkemiz devrimci hareketlerinde son süreçte neden bu kadar dillendirilmekte ve bu yönde arayışlara gidilmektedir?

Dünyayı saran gericilik dalgası şuan en derin haliyle ülkemizde de yaşanmaktadır. Yaşanan yenilgilerden kendi iç dinamizmi ile çıkamayan sol örgütler, gerek dünya da gerekse de ülkemiz devrimci hareketinin içinde bulunduğu tasfiyecilik sürecinin de yoğun etkisiyle, kendini yeniden üretememiş ve yenilgi sürecinden çıkamamıştır. Bu yenilgili ruh hali birçok sol örgütü başkalaşıma uğratmış, farklı biçimlere sokmuştur, farklı arayışlara itmiştir.

“Birlik”, bu arayışlardan biri haline gelmiştir. Hemen her örgüt, kendi ideolojisi ve politikasından bağımsız olarak, yayın organlarında “birlik” çağrıları, hatta “birlik” çığırtkanlığı yapmaktadır.

Bu “çağrılar” öyle bir hal almıştır ki; yaşanan yenilgiye çare olacak,

yaşanılan sorunları çözecek kadar abartılmıştır. İdeolojik ve politik olarak birbirine taban tabana zıt örgütler, “birlikten-ittifaktan-bütünleşmeden” söz eder hale gelmişlerdir. Sol örgütler için durum böyleyken, Yurtsever Hareket açısından birliğe bakış farklı temelde gelişmektedir.

A. Öcalan son süreçte yaptığı tüm değerlendirmelerde “kapitalist sisteminin kötülüğünden ve bu düzenden kurtulmadıkça gerçek barışın sağlanamayacağından” söz etmektedir. (Yurtsever hareket birçok defa “Türkiyelileşme” tespitiyle; Türkiyeli devrimci hareketlerle “ortaklaşma” değerlendirmeleriyle, ortak mücadelenin yapılacağı “birlikler” önerdi. Ancak bu öneriler istenildiği gibi ete-kemiğe bürünemedi.)

Bugün gelinen aşamada, birçok açıdan “sıkışan” Yurtsever Hareket, özellikle “sosyalist sol”la bir birliğe ihtiyaç duymuştur. Birçok açıdan kendisine nefes alanları açacağını düşündüğü bu birliğin, Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin meşruluğunu bu coğrafyada yaşayan tüm halklara kabul ettirip, “çözüm noktasında” daha fazla kamuoyu yaratarak, “birliğin” tüm bileşenlerinin ortak mücadelesiyle, devlete daha fazla baskı gücü oluşturabileceğini düşünmektedir.

Yurtsever Hareket sadece bugünü kurtarma adına “Çatı Partisini” önermemiştir. Gelecek açısından da bu birliğin (devam ettiği ve başarılı olduğu koşullarda) önemi fazla olacaktır.

Devlet tarafından tam bir tasfiye sürecinin içine çekilerek, her türden saldırılara maruz kalsa da, direnişleri ve mücadeleleri sonucunda er-geç “çözüm”ün olacağı öngörüsüyle de bu birliğe ihtiyaç duyulmuştur.

Kürdistan’da demokratik özerklik her yönüyle hayata geçse dahi, “Demokratik Cumhuriyet”in düzenden kaynaklı sorunları çözülmeyecektir. Tam da bu noktada bu sorunlara çözüm gücü olabilecek politikaları üretip, mücadele edecek örgütlü bir güce (sosyalist düşüncelerle donanmış bir güce) ihtiyaç vardır. “bu güç” şimdiden oluşturacakları “Çatı Partisi”dir.

Yurtsever Hareketin, siyasal düzlemdeki yasal örgütlülüğü BDP bugün mecliste grubu olan bir partidir ve temel mücadele alanı da parlamentodur. Çatı partisinden diğer bileşenlerine bakıldığında birkaç örgütlenme hariç, diğerleri kendisini yasal alanda ifade eden ve barışçıl yol ve yöntemlerle

mücadele hattını çizen, düzen içi örgütlenmelerdir. “Çatı Partisi”nin bütünü de bunlardan farklı olmayacaktır. Parlamenter mücadele yöntemiyle sorunlara çözüm arayacaklardır. Özcesi “Çatı Partisi” legalist-reformist platformda mücadele ederek, sistemin yedeğine düşmüş bir parti olacaktır.

Mevcut süreçte, radikal sol örgütlerden her hangi biri, bu birliğin içinde yer almamaktadır. Ancak yenilgili ruh halinin yaşandığı ağır tasfiyecilik koşullarında, bugünden yarına kimin nasıl bir tavır alacağını, bugünden kestirmenin kolay olmadığını belirtmek gerekir.

Devrimci bir hareket yukarıda yaptığımız değerlendirmelerden dolayı “Çatı Parti”sinde yer almaz. Ancak bu tavır, “birlik”lerin tümüne uzak durulduğu anlamına gelmemelidir. Geçmişte örnekleri olduğu gibi, bugün ve gelecekte de belli hedefler doğrultusunda; ilkeli, programlı, pratikten kopuk olmayan “eylem ve güç birlikleri” her zaman için gündemdedir.

Birlik konusunun ideolojik-politik çizgiyle, duruşla birebir ilintili olduğunu yukarıda belirtmiştik. Bu bağlamda;

“Proletarya partisinin önderliğinde çeşitli sınıf ve tabakaların birliğini ifade eden demokratik cephe er-geç kurulacaktır.

Demokratik cepheyi oluşturana kadar, koşullara denk düşen birliklerin kurulması için M-L’ler ellerinden gelen çabayı göstereceklerdir. Ancak bu birlikler cephe örgütlenmesi olmaz. Nesnel koşullara uygun olarak eylem ve güç birlikleri oluşturulacaktır.” (Devrimci Çözüm Dergisi)

Oligarşinin, devletin Yurtsever Hareketi tasfiye planlarının bir parçası olan saldırılar karşısında, Yurtsever Hareket ile her zaman dayanışma içinde olmak, Kürt halkına yönelik uygulanan baskı ve saldırılara karşı olmak ve mücadele etmek her M-L hareketin görev ve sorumlulukları arasındadır. Bu temelde oluşturulacak her türden “eylem ve güç birliği” içinde olmak da M-L’lerin olmazsa olmazıdır. ★

* BDP, Devrimci Özgürlük Hareketi, EMEP, DSİP, EDP, ESP, Sosyalist Parti, Köz, Kaldiraç, TÖP, Türkiye Gerçeği, Sosyalist Birleşik Hareketi, Sosyalist Dayanışma Platformu, SDP, Yeşiller Partisi, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi, ÖDP ve Halkevleri gözlemci olarak katılmaktadır.

DEVİRİMCİ DEĞERLER VE DEVİRİMCİ AHLAK

Devrimci ahlak sorunu bugüne dek hep tartışıla geldi. Hatta en tartışılan konulardan biri oldu. Ve tartışılmaya devam edilmektedir. Bizlerde çok şey söyledik, defalarca tartıştık, yazdık. Ama buna rağmen, bugün yeniden yazma ihtiyacı kendini dayatıyor, çünkü alabildiğine zorlu bir süreçten geçiyoruz. Kapitalizmin bütün saldırganlığıyla toplumu çürütmeye yöneldiği, bütün değerlerin yerine paranın geçirildiği bir süreçte, bu kavramın devrimci içeriği daha da önem arz ediyor. Bugüne dek doğru bildiklerimizi; devrimci ustaların geleneklerin bizlere miras bıraktıkları değer yargılarını dahi alt üst eden, bulanıklaştıran, yozlaştıran, giderek yok etmeyi hedefleyen bir süreç bu. Sosyalizmin yenilgi döneminde yaşadığımız, tasfiyeci dalganın geçici de olsa devrimci setlerde büyük gedikler açtığını da hesaba katarsak, bu yoğun saldırı rüzgarlarının kendi içimizde de ciddi sarsıntılar, fırtınalar yarattığını, giderek erozyona uğrayan, aşınan birçok yanın

Örgütlü mücadeleden kaçan, örgütlü mücadeleye tavır alan, düzenin kendisine sunduğu olanakları nimet gibi görüp diyet öderken bunu etrafında çürütme çemberi yaratmaya dönüştüren tiplerin çoğaldığı bir dünyada yaşıyoruz. Paranın tek erdem, bencilliğin yaşam biçimi olarak savunulduğu böylesi bir dünyada, devrim adına, mücadele adın değerlere sahip çıkmak, onları savunmak, sosyalist olmaktan öte insan olmanın gereğidir.

gelişmesine yol açtığını kabullenmek gerekiyor.

Sosyalizmi, yeni insanı yerle bir etmeyi önüne koyan; kapitalizmin vahşetinden arındığı aldatmacasını bilinçlere yerleştirerek yıkılmazlığını garanti altına almak isteyen emperyalizmin bu çok yönlü saldırısını YDD şeklinde isimlendirmesi boşuna değildir. Tarihte yeni bir sayfa açıldığı ve artık geriye dönüşün mümkün olmadığı imajını empoze etmeye çalışırken salt silahlı-silahsız politik saldırılara başvurmanın sonuç almaya yetmeyeceğini de hesaba katarak ideolojik-kültürel-felsefi bombardımanı da öncelikli olarak hep gündemde tutuyor. Değersizleşmenin felsefesini sosyal ve toplumsal yaşamın bütün hücrelerine yansıtıyor.

Değersizleşme, ahlaksızlaşma emperyalizm tarafından adeta insana ait bir özellik, insani bir özellik olarak sunuluyor. Engels; 'ahlaksızlık taslayandan daha alçak insan yoktur'(*) diyordu. Bugün emperyalizm, ahlaksızlık taslamayı 'moda' hale getirmeye çalışıyor. 80'li yılların başından itibaren yükselişe geçen bu yoz felsefe, yaşamın her alanında karşımıza çıktığı gibi, sanata ve edebiyata da yansıyor. Gazete sayfalarından televizyon ekranlarına, internete varıncaya dek her türlü iletişim aracı kullanılarak, insanların bilinç altına sızdırılıyor. Hiçbir şeyin değerinin olmadığı, her türlü rezilliğin insana özgü olduğu, her türlü sapkınlığın, hastalıklı düşüncenin, davranışın 'doğal' olduğu şırınga ediliyor. 'Varolmanın dayanılmaz hafifliği'nden, 'ağır roman'a, insanın insanlaşma sürecinin karşısına, insanın hayvanlaşması alternatif olarak konuluyor, bunun propagandası yapılıyor.

İnsanın özgürleşmesi denildiğinde, artık bilinçler bulanık. Oysa insanın özgürleşmesi, onun insanlaşma sürecidir. 'hayvan olmak istiyorsan olabilirsin elbette. Bunun için insanlığın acılarına sırt çevirmen ve yalnız kendi postuna özen göstermen gerekir' (**) diyor Marks.

Solun bu durumdan etkilendiğini söylemek gerçekçi olmayacak-

tir. Ne yazık ki bu durum sola da yansımaktadır. Bunun en belirgin yansımalarını enternasyonalizm duygusunun alabildiğine zayıflamasında, örgütler arası ilişkilerdeki yozlaşmada çarpıklıkta; yoldaşlık duygularının olabilecek en zayıf noktaya yaklaşmasında görmek mümkündür.

Dünyanın herhangi bir bölgesinde yaşanan bir eylemlilik, toplumsal bir başkaldırı, dünyanın bir başka bölgesinde ses bulurken, bugün, bırakalım böylesine bir ses bulmayı, duyarlılığın bile olmadığı bir gerçekliği yaşıyoruz. Enternasyonalizmin böylesine zayıfladığı bir dönem yaşanmamıştır. Uluslar arası düzeyde devrimci güçler ve örgütler arasında yaşanan bu gerçeklik, ulusal düzeyde de, her örgütün kendi içine gömülmesine, başka güçler karşısında duyarsızlaşmasına yol açmaktadır.

Bu sonuca yol açan nedenleri doğru tanımlayamazsak ortaya çıkan olumsuzluğun giderilmesinde gerekli-yeterli adımları atmak da mümkün olmayacaktır. Tüm olumsuzlukları bireylerin kişilikleriyle, zaafı, korkuları, yozlukları vb. genel geçer bir takım olumsuzluklarla açıklamak elbette olanaklıdır. Ama bu bir şeyi değiştirmeyecektir. Zira böylesine dar-sığ bir yaklaşımla ancak kendimizi aldatır, çözümsüzlüğe bir halka daha eklemiş oluruz. Yada çok daha uç noktalara savrulup yenilgiyi kimilerinin yaptıkları gibi sosyalizmin gerçekleşmeyecek bir düş olmasında, insanların değişmeyeceklerine inanmakta arayanların durumuna düşeriz.

Bu önermelerin hiçbiri gerçekliği ifade etmiyor. Yenilginin emperyalizmin başarısından değil, kendi hata-zaaflarımızdan kaynaklandığını açık yüreklilikle ifade etmeliyiz. Sosyalizm yenilgisinin nedenlerini tartışmak bu yazının konusu değil. Ancak bu yenilginin sonuçlarından birinin de devrimci ahlak konusundaki yozlaşma, dejenerasyon olduğunu vurgulayarak bu noktada nasıl bir çaba içinde olmamız gerektiğine değinmeye çalışacağız. Aslında bu durum tüm yenilgi dönemlerinin ortak bir özelliğidir. Rusya'daki 1905 yenilgisi sonrasında; Uruguay,

Salvador, Şili gibi Latin Amerika ülkelerinde birbiri ardı sıra yaşanan yenilgilerde; Filistin halkının ihanete uğraması sonrasında karşı karşıya kaldığı gerçeklikle birbirine tıpatıp benzeyen örnekleri bulmak olanaklıdır. Bugün bizim yaşadığımız süreç bu örnekler göre çok daha ciddi boyutlardadır, çünkü yenilgi ülke veya bölge boyutlarında değil, tüm dünya genelindedir.

Yenilgi ve bu yenilginin yarattığı inanç zayıflığı, belirsizlik durumu solun kendi zaaflarında ısrarıyla, yaşananlardan ders çıkarmamasıyla birleşince, devrimci yaşamın içinde bulunan insanlar da bu durumdan doğrudan etkileniyor, sistemin-düzenin etkilerine daha açık hale geliyorlar. Savrulmalar birbirini izliyor, hatta en uç boyutlara vararak düzene dahil olma yada düzenin savunucusu haline gelme örnekleri sıkça yaşanıyor. YDD'nin yaymaya, yerleştirmeye çalıştığı felsefe de bunu körük-lüyor. Birey olmanın nimetlerinin bolca pompalandığı, örgütlülüğün lanetlendiği koşullarda 'boşuna uğraşmayın, hayatınızı yaşayın, düzende her şey var' vb. yalanlarıyla kendi mantığını şırınga ediyor. Gel-gitler yaşayan, ikircikli ve geri bilinç düzeyindeki birçok insan giderek buna endeksleniyor. Bırakın devrimci değerlerin aşınması bir yana, en basit insani duygular, değerler bile çamura bulanıyor, üzerinde tepiniliyor.

Vefa, dayanışma, yoldaşlık aşınıyor, örgüt ilişkileri adeta teknik bir büronun birlikte çalışmak zorunda kalan insanları arasındaki ilişkiler haline geliyor. Aynı davanın insanları arasında olması gereken yoldaşça ilişkilerin yerine içtenlikten, sıcaklıktan uzak, donuk, zoraki ilişkiler egemen olmaya başlıyor. Bunun doğal sonucu olarak da bencillik, korumacılık geçer akçe haline geliyor. Her şeyin merkezine kendini koyan yaklaşım tarzı ilişkilerin yozlaşmasında varılacak en uç noktayı oluşturuyor. Bu noktadan sonra her türlü hata-zaaf doğal bir özellik kazanıyor adeta. Her şeyin merkezine kendisini koyan bir kişiliğin bu konumunu korumak yada kabul ettirmek üzere yalan

söylemesi, 'görev yapıyorum'a sığınarak kendini dayatması kaçınılmaz hale geliyor. İçtenliğin, samimiyetin yok olduğu, kendine -ve bunun doğal sonucu olarak-, örgüte, halka ve devrime yabancılaşmanın egemen olduğu böylesi bir durumun kabul edilmesi kuşkusuz mümkün değildir.

Bencilliğin, bireyciliğin gelişmesinde birlikte karşılıklı güven yitimi de gündeme gelmiş, güvenin bittiği yerde ise birlikte iş yapma yani kolektivizm konusunda onarılması güç hasarlar ortaya çıkmıştır. Günlük yaşamda çıkarların çatışması gündeme geliyorsa, mücadelenin zorlukları içinde birbirine sırtını dönme nasıl mümkün olacaktır? 'Banane'ciliğin, dedikoduculuğun, sorumsuzluğun yeşerdiği yerde yoldaşlığın izlerine rastlanabilir mi? Dayanışmanın, birbirini sahiplenmenin, birbirinin dertlerini derdimiz bilmenin olmadığı koşullarda geleceğe birlikte ulaşma azim ve kararlılığı yok olmuş demektir. Oysa YDD ile birlikte emperyalist saldırganlığın en üst boyutlara çıktığı koşullarda varlığımızı, yaşamımızı sürdürmenin tek yolu örgütlülüğümüzü sürdürmek, sağlamlaştırmak ve el ele geleceğe yürümektir. Yoksa emperyalist saldırganlık ve tasfiyeci dalgasının altında kalmaktan kurtulamayız.

Devrime, sosyalizme olan inancın zayıfladığı noktada örgütlenmeye, halka duyulan sorumluluk duygusu da zayıflamıştır. Bu iki olgu birbiriyle doğrudan bağlantılıdır çünkü. Kendimize şu soruları tekrar tekrar soralım: görev yaparken, bir sorumluluğu yerine getirirken eski içtenlik, görevi yapma yarışı şimdi neden 'acaba o da yapıyor mu?' sorusuna bıraktı yerini? Ya da neden 'aman bir an önce bitse de kurtulsam' diye bakıyoruz şimdi, her işimizi neden baştan savma yapıyoruz?

Lafı fazla dolandırmaya gerek yok. Başkalarını gözleyerek, 'kim ne yapıyor, ne kadar yapıyor' diye düşünerek devrimcilik yapan biri gerçekte kendi emeğini aptallık gibi görmektedir. Bir başka deyişle, 'bir enayi ben miyim' diye düşünmeye başladığımızda giderek devrimciliğe, kendi emeğimize yabancılaşmış olmuyor

muyuz? Bu durum hiç kuşku yok ki bizi uçurumun dibine götürüp bırakacaktır. Devrimci harekete sunduğu olanakları artık sunmaz olan, yaptığı fedakarlıkları artık yapmak istemeyen, var olanı kendi geleceğinde nasıl kullanacağını düşünen birinin devrime, halka bağlılıkla uzak-yakın bir ilişkisi olabilir mi? Devrimci harekete katma yerine 'nasıl olur da hareketten yararlanabilirim' diye bakmaya başladığımız, hareketi kendi çevremizi geliştirme basamağı yerine koyduğumuz noktada bırakalım devrimciliğimizi, en sıradan insanı değerlerimizi yüz üstü bırakmış olmaz mıyız? O çokça veryansın ettiğimiz emperyalizme teslimiyeti kabul etmiş olmaz mıyız?

Halkta umut yaratacak olan devrimciler umutsuzluk yaratacak bir pratiğin izleyicisi olduklarında, halkta da uzaklaşma, değerlere sırtını dönme, düzenin sunduklarına sarılma eğilimi artıyor.

Örgütlü mücadeleden kaçan, örgütlü mücadeleye tavır alan, düzenin kendisine sunduğu olanakları nimet gibi görüp diyet öderken bunu etrafında çürüme çemberi yaratmaya dönüştüren tiplerin çoğaldığı bir dünyada yaşıyoruz. Paranın tek erdem, bencilliğin yaşam biçimi olarak savunulduğu böylesi bir dünyada, devrim adına, mücadele adına değerlere sahip çıkmak, onları savunmak, sosyalist olmaktan öte insan olmanın gereğidir. Çünkü emperyalizm, sosyalizme yönelik saldırılarının içerisine insani değerlerin tümünü almıştır. Doğruluk, iyilik, güzellik adına ne varsa, yok etmek istiyor. Bugün sosyalizmi savunmak, her şeyden önce insani olan her şeye sahip çıkmaktan, onları korumaktan geçiyor.

Emperyalizm on yıllardır devrimci güçlere saldırırken bencilliği öne çıkarmak için uğraşıyordu. 'Kendinizi yaşayın' derken, bilinç altına düzeni şırınga ediyordu. Bugün tüm bunlar, solda yankısını bulmuş ve her gün değersizleşmenin bir parçası devrimci saflarda yer ediniyor. Tam da bu noktada, nasıl bir ahlak, nasıl bir eğitim konusunda kafa yormak zorundayız. Bir devrimci nelere karşı savaşıyor, neler istiyor? Nasıl bir dünya ve insan yaratmak

istiyor? Topluma, çevresine neyi veriyor, vermeye çalışıyor? Tüm bu soruları kendimize sürekli sormalıyız. Bu soruların yanıtları bilinmez değildir. Yeni Amerikalar keşfetmek durumunda değiliz. Değerlerimizi, olumlu geleneklerimizi, yeni insanın özelliklerini yeniden canlandırmak sosyalizme inancın diri tutulmasıyla, emperyalizme karşı mücadele azmi ve kararlılığının her geçen gün biraz daha derinleşmesiyle, sınıf kineziminin bilinmesiyle ilgilidir. Bunu sağlamanın tek yolu ise güçlü bir irade ve bilince sahip olmaktan geçmektedir.

Bu noktada yerine getirilmesi gereken görevlerin başında, örgütlenme, örgüt insanı olma bilincini yükseltme gelmektedir. Bununda, emperyalizmin lanetli ilan ettiği Marksizm-Leninizmi iradi-sistemik bir çalışma ile çok daha iyi kavramaktan geçtiği ortadadır. Sosyalizme inanç ve bağlılık, bilincin üzerine oturtulabilirse yıkılmaz bir güç özelliği kazanır.

Bilince dayanmayan bir bağlılık soyuttur ve YDD'nin güçlü fırtınaları karşısında tez yıkılır.

Kuşkusuz tek başına bilinç de yeterli değildir. Burjuvazinin damarlarımıza sıringa etmeye çalıştığı bireyciliğe, mülkiyet tutkunluğuna, bencilliğe karşı en güçlü silahımız yoldaşlık ilişkilerinin güçlendirilmesi, halkımızın en güzel değer yargılarının üzerine oturmuş olan devrimci ahlakın bilincimizin en derindeki hücrelerine kazınması ve halka-devrime bağlılık duygularının yaşam tarzı haline dönüştürülmesidir.

O yüzdendir ki, sosyalizm mücadelesinin yarattığı değerlerle beslenen, bilimsel düşünce tarzını içselleştirmiş, emperyalist kapitalist sistemin her türlü saldırısı karşısında donanımlı bir kişilik, bizim için temel önemde olmalıdır.

Başta da belirttik. Sosyalizm bir yenilgi döneminden geçiyor. Ama bu kimilerinin utanmazca dile getirdikleri gibi, sosyolojik olarak kaçınılmaz, değiştirilemez bir sonucu ifade etmiyor. Sosyalizm hatalarıyla, zaaflarıyla, eksikleriyle ve emperyalizmin akıl almaz şiddetleki saldırılarıyla bir yenilgi aldı. Bunu kabullenmek durumundayız. Ama gerek yıkılan sosya-

Günlük yaşamda çıkarların çatışması gündeme geliyorsa, mücadelenin zorlukları içinde birbirine sırtını dönme nasıl mümkün olacaktır? 'Banane'ciliğin, dedikoduculuğun, sorumsuzluğun yeşerdiği yerde yoldaşlığın izlerine rastlanabilir mi? Dayanışmanın, birbirini sahiplenmenin, birbirinin dertlerini derdimiz bilmenin olmadığı koşullarda geleceğe birlikte ulaşma azim ve kararlılığı yok olmuş demektir.

list ülkelerde bugün yaşananlar, gerekse de emperyalizmin içinde bulunduğu durum -sürekli tekrarlanan demagogilerin aksine-, insanlığın tek çözümünün sosyalizm olduğunu gözlerimize sokarcasına gösteriyor. Öyleyse yapılacak olan şey, bu yenilgiden dersler çıkararak aynı yanlışlara düşmeden kendimizi yenilemek, sosyalist insanı, yeni insanı yaratmak için tüm gücümüzü seferber etmektir.

Çünkü biz insani değerlerin tarafıyız. Namusun, onurun, örgütlülüğün ve güzelliğin tarafıyız. Düzenle yer kapmak için başkalarının sırtına binen, onları kullanan ya da ekarte etmek için her türlü numarayı çeviren bir kişiliği, düzenin empoze ettiği ahlakı (ahlaksızlığı) red eden bir taraftayız. Biz devrimciler, dünya sosyalistleri, iyisiyle kötüsüyle, insanlığın kavgasından yana olduk. İnsanlığı lekeleyecek hiçbir haksızlığın içinde bulunmadık. O yüzdendir ki onuru temsil etmenin başı dik insanlarıyız. Çürümenin, rezilleşmenin, değersizleşmenin insanlığı yok etmeye başladığı böylesi bir süreçte, biz aykırı olacağız...

★★★

(*) Engels'in J. Marks'a yazdığı 15.8.1870 tarihli mektuptan.

(**) Marks'ın L.Kugelman'a yazdığı 12.10.1868 tarihli mektuptan.

80'li yılların başından itibaren yükselişe geçen bu yoz felsefe, yaşamın her alanında karşımıza çıktığı gibi, sanata ve edebiyata da yansıyor. Gazete sayfalarından televizyon ekranlarına, internete varıncaya dek her türlü iletişim aracı kullanılarak, insanların bilinç altına sızdırılıyor. Hiçbir şeyin değerinin olmadığı, her türlü rezilliğin insana özgü olduğu, har türlü sapkınlığın, hastalıklı düşüncenin, davranışın 'doğal' olduğu, insani olduğu şırınga ediliyor.

EMPERYALİST İŞGAL, KUZEY AFRİKA ve ORTADOĞU HALKLARINI TESLİM ALAMAYACAKTIR!

“Özel mülkiyet var olduğu sürece, bu ekonomik temel de, emperyalist savaşlar - işgaller mutlak biçimde kaçınılmaz olacaktır.” (Lenin)

Lenin, kapitalist sistemin emperyalist aşamaya ulaştığı dönemde, emperyalizmin savaşlarla olan ilişkisini ortaya çıkarmıştır.

1. ve 2. paylaşım savaşlarının ardından ve günümüze kadar süregelen savaşlar, saldırılar ve işgaller emperyalistlerin sistemin yasasına uygun davranışlarıdır.

Özcesi, emperyalist - kapitalist sistemin tarihi sömürge pazarlarını yeniden bölüşme savaşlarının tarihidir. Emperyalizmin doğasında olan temel özelliklerinden biri de sürekli kriz halinde olmasıdır.

Oluşumundan itibaren süreklilik kazanan bu krizlerini atlama için savaşlara başvurmuştur.

M. Çayan emperyalizmin “olmazsa olmazını” şöyle ifade etmektedir.

“Kapitalizmin emperyalizm aşaması, genel ve sürekli bunalımlar dönemidir. Bu bunalımı biraz olsun hafifletmek ve soluklanmak, büyüyen silah (savunma) sanayini daha da geliştirmek için savaş temel politikadır.”

Yaşadığımız çağda da emperyalizm yine kendi yasalarına uygun davranarak yıllarca sürecek yeni kölelik anlaşmaları, halkların zenginliklerinin yağmalanması ve yeni işbirlikçiler yaratma planlarıyla, işgallerine ve saldırılarına devam etmektedir.

Sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla birlikte emperyalistlerin işgalleri, saldırıları artmıştır. 1990’lar, 2000’ler ve 2011’e girilmesiyle birlikte, halklara gerici, saldırgan, kan emici yüzünü göstermiştir. Libya’ya saldırısı bunun son örneğidir. Yine Fildişi Sahilleri’ne yapılan saldırı –Fransız emperyalistlerinin saldırısı– da aynı süreçte gelişmiştir.

Emperyalistler Tunus, Mısır, Yemen, Bahreyn, Suriye vb. ülkelerde patlak veren tüm olaylara neden “askeri bir müdahalede” –saldırıda– bulunmadılar da Libya’ya saldırdılar? M-L olaylara bütünlüklü bakmak zorundalar. Bu saldırıyı her yönüyle değerlendirsek, doğru sonuçlara ulaşır, sorumuza doğru yanıtlar bulabiliriz.

EMPERYALİSTLERİN DURUMU

Emperyalistler, özellikle ABD emperyalizmi 90’lardan sonra temel olarak Ortadoğu görünse de, Asya ve Afrika’nın kuzeyini de içine alan, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında bir “düzleştirme” –yeniden yapılandırma– operasyonunun baş mimarı olacağı ve bu mimarlığın kendisine sağlayacağı “imparatorluk” peşinde olduğunu dünya kamuoyuna ilan etmiştir.

1.Körfez savaşı, Irak işgali, Afganistan saldırısı ve şimdi de Kuzey Afrika ülkeleri...

Ancak, Irak ve Afganistan işgallerinde uğramış olduğu bozgun, onun “imparatorluğunu” örselemiş ve dünya halkları nezdinde olumsuz bir yere iterek, anti-amerikancılığı, anti-emperyalist

düşünceleri geliştirmiştir.

Tüm bu gelişmelerin üzerine, “düzleştirme operasyonu” da Kuzey Afrika boşlanamazdı, boşlanmadı da.

Dünya ekonomisinde, yaşanan ciddi bir kriz vardır. 2008 krizinin etkileri tüm emperyalist ülkelerde, ciddi bir şekilde kendini göstermektedir. Sürekli krizin kendisi olan çürümüş emperyalist sistem, yok olma korkusuyla karşı karşıyadır bir kez daha...

Irak ve Afganistan saldırılarının faturası ABD halkına çıkmıştı bu kez de... Ekonomik göstergeler, tarihinin en kötü değerlerini vermekteydi. 13,9 trilyon dolarla dünyanın en borçlu ülkesi olan ABD’de cari açık 113,3 milyar dolara ulaşırken, 9,7 gibi işsizlik oranının olduğu ülkede, yoksullaşma her geçen artmaktadır. Petrole olan bağımlılık, enerjiye olan ihtiyacı arttırmakta kısacası ekonomik anlamda tam bir çıkmaz içinde olan ABD, bu çıkmazı tıpkı geçmişte olduğu gibi (90’ları hatırlayalım), iktidar değişikliği yaparak, krizi çözecek farklı ekonomik politikalar denemek istemiştir. Ve Obama’yı (demokratları) iktidar yapmıştır. Taze bir yüz, yeni bir makyaj... Siyasal olarak “demokratik” söylemler içine giren, “dünya barışı”ni sağlamaya adanmış (!) yeni bir başkan gibi görünmüşse de, ne ABD’nin krizine çare olabilmeyi, ne de ABD’nin emperyalist politikalarını tersine çevirebilmiştir. Çevirmesi de olanaksızdır. Çünkü sistem aynı sistem, politikalar aynı politikalar.

Yaşanan bu krizle birlikte, savunma harcamalarının artışı, yeni işgallerin ve savaşların zeminini güçlendirmiştir.

Temel yasa bir kez daha işleyecektir. ABD, bu krizi atlama, biraz olsun soluklanmak için yeni bir işgale, savaşa başvurmak zorundadır. Sistemin bekası için bu “olmazsa” olmazdır.

Libya işgalinde, ABD’den sonra önemli rol oynayan bir diğer ülke de Fransa’dır. Almanya hariç, diğer AB ülkelerinin hepsi bu saldırıya onay ve destek vermiştir. Tek tek tüm AB ülkelerinin ekono-

mik durumlarına değinmeyeceğiz. Çünkü kriz, dünya ölçeğinde bir krizdir ve AB emperyalistlerini de derinden etkilemiştir. Onlar da savaşa, işgale girmek zorundalar. Nitekim tüm emperyalistler, çıkar birliği yaparak saldırıyı başlattılar.

Libya’ya saldırı BM’de oy çokluğuyla çıkan karar sonucu yapılmıştır. BM’de belirleyici olan emperyalist ülkelerdir. Sömürge ve yeni-sömürge ülkeler, emperyalistlere olan bağımlılıkları sonucu bu saldırıya onay ve destek vermek zorunda kalmıştır. Libya’ya ilk saldırı Fransa komutasında başladı. Bunun önemli nedenleri vardı.

Tüm emperyalist ülkelerde olduğu gibi Fransa ekonomisi de çıkmaz içinde. Doğal olarak Sarkozy Hükümeti, aldığı önlem paketleriyle halkın yaşam standardının her geçen gün daha kötüye gitmesine neden olmaktadır. Halkın güvenini kaybeden Sarkozy, yeniden güven kazanıp, iktidarı kaybetmeme düşüncesi, Afrika’da olsun, AB’de olsun kaybetmiş olduğu mevzi ve gücü yeniden ele geçirmek, hem AB’de hem de Akdeniz’de lider olma isteğiyle saldırıyı ilk başlatan ve komutayı ele alan ülke oldu.

Ancak en önemli neden ise ABD’nin komutayı direk kendisinin almak istememesiydi. Bu sadece görünürde bir durumdu ABD’nin Irak ve Afganistan bozgunundan sonra, hem içeride hem de dışarıda kaybetmiş olduğu prestij ve güven(sizlik) sonucu komutayı ele almak istemedi. (Hatta, Obama, kendi kamuoyunun tepkisinden çekindiğinden saldırıya yönelik “isteksizlik(!)” belirterek, Salvador’a yurtdışı gezisine giderek, ABD halkına isteksizliğini(!) göstermek istedi.)

Tüm bunlara rağmen Sarkozy’nin komutayı elinde tutarak, kendi güç gösterisini yapmasına müsaade etmeyen ABD emperyalizmi, kısa süre sonra komutayı, NATO’ya devrederek, Fransa’dan –İzmir’e naklettirerek- yine kendisi almış oldu. Perde arkasında, komuta zaten ABD idi... Tüm emperyalist kurumlarda

Emperyalistler, özellikle ABD emperyalizmi 90’lardan sonra temel olarak Ortadoğu görünse de, Asya ve Afrika’nın kuzeyini de içine alan, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında bir “düzleştirme” -yeniden yapılandırma- operasyonunun baş mimarı olacağı ve bu mimarlığın kendisine sağlayacağı “imparatorluk” peşinde olduğunu dünya kamuoyuna ilan etmiştir.

1.Körfez savaşı, Irak işgali, Afganistan saldırısı ve şimdi de Kuzey Afrika ülkeleri...

olduğu gibi, NATO'da da belirleyici olan ABD emperyalizmidir. Özcesi BM, NATO gibi emperyalist kurumlar demek, ABD demektir. Burada bir parantez açmakta yarar var. Hatırlanacağı gibi, "Komuta kimde olmalı?" tartışmasına o dönemde T.C. hükümeti de girdi ve Fransa'nın komutanlığını kabul etmeyeceğini, kendilerine verilmesi halinde bu işgale destek verecekleri yönünde bir düşünce belirtmişlerdi. Komuta İzmir'e taşındığında da "zafer" elde etmiş gibi davrandılar ve tam bir manipülasyonla işgale katılmaları yönünde hem kamuoyu hem de zemin yarattıklarını düşündüler. Oysa daha önce bu işgalin "yanlış ve olmaması gerektiği" üzerine propaganda yapmaktaydılar.

Daha düne kadar her türlü askeri müdahaleye karşı olduğunu ve "muhalifleri" desteklemeyeceklerini her fırsatta belirten, Kaddafi ile kol kola resim çektiren, berberi çadırını başkanlık sarayının bahçesine kurduran ve her türlü yalakalığı yapan emperyalistler Libya'nın savaş sanayi ve şehir planlaması kapsamında açılan ihalelerde pay kapmak için yarış halindeydiler. Fransa'da koltuğu sallanan Sarkozy, diktatör dediği Kaddafi'den seçim öncesi propaganda harcamaları için maddi destek almıştı. Şimdi "Ulusal Geçiş Konseyi"ni ilk tanıyanlar arasında yer alan Fransa işgale verdiği destek sonucu payını almak için ellerini ovuşturuyor. Bu arada Libya'da kurulan yeni petrol şirketinin yetkilileri "ayaklanmayı aktif olarak desteklemeyen ülkeler Libya petrol pazarından dışlanacaktır" diyerek, bu paylaşımdan Rusya'nın faydalanamayacağını ima etmişlerdir.

Halkların özgürlük ve barış talebi emperyalizmin varlık koşuluyla temelden çakışmaktadır, böyle bir sorunu da yoktur. Saldırı demokrasi sorunu değildir. Ülkede rast gele silah sıkan, insanları kışkırtan, para ve silah sağlayan NATO ve CIA'nin terör uzmanları, paralı askerleridir. Halkı yoğunluğu yüksek bir iç savaşa sürükleyerek ülkenin denetimini sağlam kazığa bağlamak istemektedir. Hedef Ortadoğu halklarını köleleştirecek BOP kapsamında Kuzey Afrika'nın en önemli ülkesindeki çıkar dengelerini yeniden şekillendirmek, bölge zenginliklerini tamamen ele geçirmektir. Bu işgal operasyonu tüm dünyanın gözü önünde Libya halkına "demokrasi" getireceği iddiası ile sürdürülmektedir.

Libya'da savaş yeni başla-

mıştır. Bir aşiretler ülkesi olan Libya'da emperyalizm adına "istikrar" sağlanması kolay olmayacaktır. Günümüze dek yaşanan süreç ve değişen koşullar içinde emperyalizmle tam uyum kuracak teslimiyetçi hükümet çabalarına karşın, aşiretler pastadan pay alma kavgasına gireceklerdir.

Talandan aslan payını kendisine saklayan ABD, petrol ve doğalgaz gelirlerini aşiretlere dağıtırken Kaddafi kadar "cömert" olmayacaktır. Bugüne kadar gelmiş çıkar ilişkileri yeniden şekillenirken çatışmalar patlak verecek, ölü sayısı arttıkça halkın tepkisi artacak, emperyalistlerin işi zorlaşacaktır.

TUNUS, MISIR, YEMEN, BAHREYN, SURIYE VE LIBYA'DA NELER OLUYOR?

Bu ülkelerin en önemli ortak özelliği, emperyalistlerin BOP kapsamında "yeniden yapılandırma" süreci içine dahil edilmiş olmalarıdır. Ekonomik ve siyasal olarak bu ülkelere yeni bir düzenleme getirerek, her yönüyle kendine bağlı ülkeler konumuna getirmek. Dünya konjonktürünü göz önünde tutarak, kendi ihtiyaçlarına, pazarın ihtiyaçlarına uygun hale getirebilecek bir düşünceyle davranmaktadır. Ve bu düşünce bugünün değil, neredeyse 20 yıldır emperyalistlerin planlarında var olan bir düşüncedir.

Bu ülkelerin tümü tek adam iktidarıyla yönetilmektedir. Ve birçoğunda zengin enerji kaynağı olan petrol vardır. Ekonomileri temel olarak petrole dayanmaktadır. Ancak petrolden elde edilen bu rantın çok büyük bir bölümü, ülkeyi yöneten iktidarlara ve onların yakın çevresine gitmektedir. Bu durum da, ülkede büyük bir yoksulluk ve gelir dağılımında büyük bir adaletsizlik yaratmaktadır. Ülkelerde sanayiden söz edilemeyeceği için ve çalışabilecek insan sayısı çok fazla olduğu için, büyük bir işsizlikle birlikte açlık söz konusudur.

Bu ülkelerin ekonomisi, emperyalist pazarlarla bütünleşmemiştir. Hala kapitalizm öncesi ekonomik ilişkileri bünyesinde taşıdığından, elde edilen sermaye dağıntıdır. Halka bölüştürülmediğinden, ülke içi tüketim neredeyse yok denecek kadar azdır. Ayrıca hükümetler iktidarlarını elinde tutmak için halka yoğun baskı ve zulüm uygulayarak, halkı canından bezdirerek patlamaya hazır bomba haline getirmişlerdir.

Halklar açısından, sistemi değiştirme, dönüştürme potansiyeli

özünde yoğundur. Ve bu durum emperyalistleri korkutmuştur. Çünkü önemli enerji kaynaklarına sahip olan bu pazarlar sistemden koptuğu an, genel anlamda tüm dünyayı sarsacak bir süreci başlatabilir.

Gelişmelerin patlak verip, sokak gösterilerinin başladığı ana kadar, bu ülkelerin gerici iktidarıyla her türden ekonomik-siyasal ilişki ve işbirliği içinde olan; son süreçte yaşanan olaylara kadar iktidarların kalması için gerekli her şeyi yapan emperyalistler; gelinen aşamada, konjonktürel gelişmeler ve o ülkelerin mevcut durumlarından kaynaklı olarak, bu iktidarların artık ihtiyacı karşılayamayacağı düşüncesiyle müdahale ve işgal sürecini başlatmışlardır.

Bu süreç birden bire başlamıştır elbette... O ana kadar ve öncesinden o ülkelere çeşitli nedenlerle göndermiş olduğu "ajan faaliyetini" sürdüren değişik meslekten insanlarla, halkların iktidarları protesto etmeleri için zemin hazırlanmıştır.

Bu zemin üzerinde, ilk olarak yoksulluk, işsizlik ve açlığın en yoğun yaşandığı Tunus'ta, ilk kıvılcım kendiliğinden çakılmıştır. Bu kıvılcım, tüm halka sıçramış ve kendiliğinden başlayan sokak gösterileri emperyalistlerin müdahalesiyle daha da geliştirilmiş ve iktidarlar alaşağı edilmiştir. Gelişen olaylara, sonrasında yön vermeye çalışan, öncülük eden gruplara baktığımızda, bunların da emperyalistlerin denetiminde olduklarını görebiliyoruz.

Bu gruplardan birine dikkat çekmekte yarar var; Müslüman Kardeşler Örgütü, bu süreçte rol oynayan en önemli gruplardan birisidir. İktidarların o ana kadar korkulu rüyası ve ülkelerde, neredeyse tek muhalif grup olan bu örgüt, geçmişinde radikal islamı savunmaktaydı. Şeriat kanunlarıyla yönetilen bir ülke için mücadele ederken, son gelişmelerle birlikte; ABD emperyalizminin radikal dincileri düşman ilan edip, onları yok etmek için, sürekli saldırması ve onların yerine de "ılımlı islam" politikalarını hayata geçirerek, bu türden örgütleri denetimine alma girişimi, Müslüman Kardeşlerle Washington'da kapalı kapılar ardında yaptığı görüşmelerle, buldukları ülkelerde iktidar olmalarını vaat ederek "değişmelerini" sağlamıştır. Bu değişim "AKP"leşmeye kadar gitmektedir.

Gelişmeler sonucu ülkesini terk eden iktidarların yerine kurulan "geçici hükümetlerin" hepsinde Müslüman Kardeşler örgütünün

görmek mümkündür. Bire bir benzerlikler olmasa da Mısır'da yaşananlarda Tunus'ta olduğu gibi, başlangıcından itibaren emperyalistlerin müdahalesi ve yönlendirmesi devam etmektedir.

Bugün gerek Suriye'de, gerek Yemen'de ya da daha küçük çapta olsa da diğer Afrika ve Arap ülkelerinde de emperyalistlerin izi çok net görülmektedir. Burada ki müdahaleler fiili müdahale değildir. Genellikle lojistik silah ve teknolojik destek biçimindedir. (Bu müdahaleleri yapan ülkelere biri de T.C.'dir. T.C.'nin burada rolü yadsınamaz önemdedir.)

SURIYE'DEKİ DURUM

Suriye, Irak, Libya, Suudi Arabistan gibi petrol zengini bir ülke olmadığı halde (900 milyar m3 doğalgaz rezerve ve günlük 700 bin varil petrol üretimi vardır.) BOP'da çok önemli bir konumu vardır. Devlet gücünü elinde tutan Şii kökenli iktidarı tamamen kendi işgal planlarına uyumlu hale getirmeyi hedefleyen emperyalizm, Esad ve ailesinin zenginliğine karşı ülkede yaşayan farklı mezhep ve etnik gruplardaki işsiz ve yoksulları maniple etmektedir.

BOP'un önünde en büyük engel olarak görülen İran'ın kuşatılması ve yalnız bırakılması için önce Irak ve sonra Suriye'nin yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Suriye ve İran'a yapılacak saldırılar kapsamında savaş Irak'tan başlatıldı. Ancak hesap tutmadı. Saddam iktidarının ortadan kaldırılmasına rağmen direniş bir türlü önlenemiyor, işgal orduları Irak'tan bir türlü çıkamıyor, savaş sürdüğüçe durum daha da güçleşiyor.

22,5 milyon nüfuslu Suriye'de en büyük azınlık Alevilerdir. Halkın %15'i Alevi, %6-7'si Dürzi, %12-13'ü Hıristiyan ve geri kalanları da nüfusun çoğunluğunu oluşturan Sünni Müslümanlardır. Sünnilerin %10-12'si Kürt, %1-2'si Türkmen geri kalanları da Arap'tır. ABD Beşir Esad karşısındaki karışık etnik gruplardan oluşan muhalefeti 15 Mart'tan bu yana kışkırtmaya devam ediyor. Ancak toplumun değişik ve farklı kültürel kesimlerinden oluşan muhalefet güçlü değil. Ülkenin her kesimin rejime desteği sürmektedir. Bu kesimlerin başında gelen Kürtler ülkedeki tüm dengeleri değiştirebilecek güce sahiptir.

Emperyalist güçlerin, ülke içindeki zayıf muhalefeti kullanarak Esad hükümetini değiştirmeleri olanaksız görünüyor. NATO güçlerini kullanması için AB'den karar

bekleyen ABD'nin önünde Rusya ve Çin engeli duruyor.

İçerideki muhalefetin zayıf oluşu ve BM'de NATO işgal kuvvetlerini sokamayacağı sonucuna ulaşan ABD ve Avrupalı emperyalistler, saldırı planlarını Türkiye üzerinden gerçekleştirmek için hareket geçti. BOP'un örnek ilimli İslam ülkesi Türkiye bölgedeki hassas dengeler üzerindeki önemli ödev ve görevlerini yerine getirmek için Suriye'yi hedefine koydu.

Suriye'ye bir dizi politik, ekonomik ve askeri saldırı hazırlığına başlayan Türkiye'nin sık sık dile getirdiği "Suriye ile sıfır problem" politikası, yerini "Suriye sorunu bizim iç politikamızdır" politikasına bırakmıştır. Beşir Esad ile görüşmeye giden Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, ABD'nin notasını iletmiş ve "operasyonları durdurun yoksa müdahale ederiz" tehdidini savurmuştur. Savaş çığırtkanlığına soyunan burjuva basın-yayın organları desteklemek için kolları sıvamış, Suriye'deki çatışmaları saat başı haberlerde birinci sıraya taşımış, çatışmada yaralanan "özgürlük savaş"çıları ülkeye taşıyarak hastanedeki görüntülerini göstermeye başlamıştır. Oturumlarda boy gösteren burjuva politikacı ve gazeteciler uzun uzun Suriye'de olup biteni, saatlerce operasyonun detaylarını tartışmaya başlamışlardır.

Oligarşiyi rahatsız eden başka bir konu ise Suriye'deki Kürt azınlığın Demokratik Özerklik talebi ve bu doğrultuda örgütlenmesidir. Esad yönetimi bu oluşuma sıcak bakmakta, hatta Türkiye'nin tutumu sonucu olumlu yaklaşıma doğru tavır alacağı ortaya çıkmaktadır. Suriye'de kurulacak özerk bir Kürt devleti ihtimali Türkiye için bir kabustur. Suriye karşıtlığı politikalara karşılıklı emperyalizmden aldığı onay ile Kandil dağı ve sınır ötesine İran ile ortak başlattığı operasyonda sivil Kürt köylerini bombalamaya başlamıştır. Ordunun kayıpları üzerinden gerici milliyetçi manevralarla BDP'yi yıpratmayı hedefleyen oligarşi aynı zamanda İran'da ciddi bir güç haline gelen PJAK'a gövde gösterisi yapmaktadır.

Emperyalizm, Türkiye'nin Suriye'ye müdahale etmesini istiyor. Bunun alt yapısı hazırlanmaktadır. Sokağa döktüğü insanlarla Beşir Esad'ı deviremeyeceğini anlayan ABD ve batılı emperyalistler bu görevi Türkiye'ye verdiler. Savaş sonrası gelecek "zafer"le bölgedeki konumunun çok güçleneceğinin hesabını yapan oligarşi

aynı zamanda Suriye'de oluşabilecek bir özerk Kürt devletinin önünü almayı, böylece bölgedeki stratejik önemini korumuş olmanın hesaplarını yapmaktadır. Bu savaş Türkiye'nin bölgedeki durumunu arttırmak yerine düşürecektir.

Suriye'ye yapılacak bir operasyon İran'ın ciddi bir tepkisine neden olacaktır. Türkiye bir taraftan Suriye'ye karşı yürütülen operasyonları sürdürürken diğer tarafta İran'ın savaşta taraf olma ihtimali ile karşılaşabilir. ABD gündümündeki bu operasyon içine giren Türkiye'nin başarı ile çıkması mümkün değildir. Sonuç ortaya çıktığı zaman Türkiye'de ki Kürt ulusal mücadelesi ivme kazancak ve Demokratik Özerklik talebi daha yüksek sesle dile getirilecek, aynı doğrultuda Suriye'deki oluşuma katkı büyüyecektir. Kürtlerin alacağı tavır bölgedeki durumun seyri açısından çok önemlidir.

ABD ve Avrupalı emperyalistler, Suriye "sorunun" bölgesel ortak özellikleri barındıran Türk ve Arap müdahale gücünün çözeceğini ifade ediyorlar. Bunun anlamı Suriye'ye NATO'nun değil Türkiye ile işbirliği içine sokulacak olan bir Arap ülkesinin askeri gücüdür. Önümüzdeki süreçte içerde Kürt halkına daha fazla baskı ve sınır ötesi operasyonlar gündeme gelecektir. Halkı kışkırtma ve savaş psikolojisine sokmak için her türlü manipülasyon tezgahlanacaktır.

Müdahale edilen bir diğer ülke de Bahreyn'dir. Bahreyn'de bugüne kadar birçok defalar tekrarlanmış, ancak tüm bu gelişmeleri de fırsat bilerek, daha çok Şiiilerin tepkisi söz konusu olmuştur. Sünni iktidara karşı yaşanan bu olaylar daha çok İran destekli olmuştur. Ve tüm Arap yarımadasında bulunan Şiiileri de etkilemesi bakımından, destek bulmuştur.

Ancak, özellikle yeni bir Şii iktidarın, İran yanlısı olacağı ve İran'ın elini güçlendireceği kaygısıyla emperyalistler yine sadık uşakları olan Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ni bu ülkenin üzerine salmıştır. 1500 asker, gelişmeleri bastırmak adına Bahreyn'e girmiş ve katliamlar yaparak yüzlerce insanı öldürmüştür. Keza Yemen'de de aynı durum yaşanmış, protestocular katledilerek bastırılmaya çalışılmıştır. Çifte standartçı davranan emperyalistler, buradaki katliamı görmezden gelerek, "insan hakları, demokrasi, özgürlük savunuculuğuna(!)" buralarda girişmemişlerdir. Çünkü mevcut iktidarlara işbirliklerinin devam etmesi işleri

ne gelmiştir.

AKP hükümeti, müslüman Arap Birliği ülkelerini etkilemede önemli misyonlar yüklenmiştir. Ve "layıkıyla" görevini yerine getirmiştir. Ancak bir türlü Suriyeli Kürtleri Esad karşıtı gösterilerin içine çekmeyi başaramayan hükümet, uluslararası protokol ile hiçbir resmi niteliği olmayan Suriye'li muhaliflerin oluşturduğu "Suriye Ulusal Konseyi" ile Arap Birliğiyle yapılan görüşmenin hemen arkasından Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Türkiye adına resmi temasa geçmiştir. Böylece emperyalizmin Suriye'de sürmekte olan komploda Türkiye'nin ne kadar önemli bir yerde olduğu gözler önüne serilmiştir.

Ülke içindeki provokasyonla Esad'ı deviremeyeceğini bilen emperyalizm, askeri bir operasyonun hesaplarını yaparken kendi kontrolündeki hükümetlerin oluşturduğu Arap birliğini Beşir Esad'ı ikna etmek için göreve çağırdı. Mısır'da toplanan Arap Birliğinin ateşkes ve uzlaşma çağrısına hemen olumlu cevap veren Esad, ABD'nin hiç beklemediği bir hamle yapmış oldu. Ülkede devlete karşı çatışan muhalif güçlerle silahların teslim etmesi şartıyla masaya oturmaya hazır olduğunu söyleyen Esad'a ilk cevap ABD'den geldi. Muhalif güçlere silahlarını teslim edilmemesi yönünde çağrı yapan ABD, Esad'ın hemen istifa etmesini istedi. Böylece emperyalizmin gerçekte neyi amaçladığı bir kez daha su yüzüne çıktı ve teşhir oldu.

Beşir Esad bu hamleye karşılık olarak Katar, Bahreyn, Yemen ve Suudi Arabistan hükümet karşıtı muhaliflerle yakın temasa geçerek, Arap Birliği'ni oluşturan hükümetlere karşı koz olarak kullanacağı bir güç oluşturmaya çalışıyor.

Suriye'ye karşı yapılacak herhangi bir emperyalist saldırı karşısında İran'ın harekete geçeceğini bilen emperyalist güçler bu olasılığı göze alamıyor. Fırsat kollayan Hizbullah ve Hamas, işgal altında ki Filistin topraklarındaki İsrail güçlerine düzenleyeceği saldırılar, Suriye ve İran güçlerinin Türkiye'de ABD ve NATO üslerine düzenleyeceği askeri operasyonlar eş zamanlı olarak birbirini tetikleyecek, bölgedeki işgal güçleri çok önemli kayıplar verecektir.

Tıpkı Irak'ta olduğu gibi İran'ın nükleer silah ürettiği, iddiasıyla ABD gerçekleştireceği askeri müdahaleye emperyalist cepheden en geniş desteği planlamaktadır. İçinden hiç çıkamadığı krize geçi-

ci çözümler bulmak adına her yol deneyecek olan emperyalist işgal güçlerinin, Afganistan'da, Irak'ta, Libya'da hedefi yıllarca zor koşullar altında yaşam mücadelesi veren yoksul halklar olmuştur. Hedef daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk ve sefalettir.

LIBYA'YA YAPILAN MÜDAHALE; SALDIRI VE İŞGALDIR

Libya lideri Kaddafi 1969'da askeri bir darbeyle başa geçmiş olmasına rağmen, ülke kaynaklarını –petrolü– kamulaştırarak o güne kadar tüm işletmelerin sahibi olan emperyalistleri ülkesinden kovmuş ve ABD'nin var olan üslerini de kapatmıştır. Emperyalistler için önemli bir kayıp olan Libya'da, petrol gelirleri halkla paylaşılmış, temel ihtiyaç maddeleri parasız olarak halka verilmiştir (elektrik, su, sağlık, eğitim, konut vs. ücretsizdir).

Tüm küçük-burjuva milliyetçi iktidarlarda olduğu gibi, başlangıçta anti-emperyalist özellik taşımış, ancak gerek yaşanan gelişmeler, gerekse de iktidarın niteliğinden kaynaklı olarak giderek bu gelirlerin daha çoğunu kendisine ve çevresine aktarmaya başlamıştır.

Libya, aşiretlerin oluşturduğu ve aşiret reislerinin de devlet yönetimine katıldığı bir ülkedir. Doğal olarak aşiretler arası çıkar çatışmaları yer yer başlamış ve ranttan büyük payları kendileri almak istemişlerdir. Bu durum emperyalistler için kaçırılmaz bir zemin olmuştur. Ve son dönem yaşanan gelişmeler de bu zemin üzerinden geliştirilmiştir. Bu zeminle birlikte, 1986'da ABD'nin Trablus ve Bingazi'ye özellikle, Kaddafi'nin sarayına saldırısı ve 60 kişinin ölmesi ve "baskıcı diktatör" nedeniyle ambargo uygulanması Libya'nın birçok açıdan sıkışmasına neden olmuştur.

Afganistan ve Irak işgaline kadar direnen, o güne kadar tüm ilişkilerini Sovyetler Birliği ve Doğu Bloğu ülkeleriyle sürdüren Kaddafi, 2003'ten –işgallerden sonra– emperyalistlerle ilişkisini geliştirerek ülke ekonomisini yabancılara açmıştır. Bu süreçte İMF'yle de ilişki kurarak, emperyalistlerle bağlarını sıkılaştırmıştır. Bağımlılık ilişkileri geliştikten sonra, emperyalistler Libya'da istedikleri gibi işbirlikçi bir iktidar kurmak, BOP planını hayata geçirmek için zemin yaratma faaliyetlerine başlayarak bu güne gelmişlerdir.

Libya emperyalistler açısından önemli bir ülkedir. Çünkü petrol yatakları çok büyüktü, hatta

Afrika'nın en büyük petrol yataklarına sahipti. Enerji açığının bu denli büyük olduğu bir dönemde bu yataklar ele geçirilmeliydi.

Bugüne kadar petrol geliri olarak elde edilen sermayenin dağınlıklığını önleyerek, (bir kısmı Kaddafi ailesinde, bir kısmı aşiretlerde) merkezi hale getirip, bu sermayeyi emperyalist sermaye ile bütünleştirmek; mevcut pazarı elde edip, orada ki tüketimi arttırarak, ürünlerini o piyasaya sürmek ve serbest piyasa ekonomisini hayata geçirmektir.

Önemli bir stratejik bölge olan Libya'yı ele geçirerek, Akdeniz'i denetim altında tutmak ve kendi hegemonyalarını bölgede hakim kılmak.

Emperyalistlerin Libya'da çıkarmış oldukları olayların, ülkedeki sahipleriymiş gibi görünen "müdahaleci"lerin önünü açmak ve ülkeye "demokrasi, özgürlük" getirmek görüntüsüyle, BM'yi de arkalarına alarak saldırıyı başlatmışlardır.

Nitekim emperyalistlerin hava saldırılarıyla birlikte, her türlü silahla desteklenmiş, "isyancı(!)"cılarının saldırıları karşısında Kaddafi güçleri, Libya halkıyla birlikte büyük bir direniş sergileyerek, emperyalistleri yer yer bozguna uğratmıştır. Bu mücadele sayesinde ki, emperyalistler ne yapacaklarını şaşırılmış durumdadır ve Irak'ta, Afganistan'da karşılaştıkları bozgunu bir kez daha yaşamamak için, biran önce bitirmenin hesaplarını yapmaktadırlar. Ancak bu hesaplar Kaddafi'nin ölümünden sonra iyice açmaz girmiş, asıl savaş yeni başlamıştır. Şimdiye kadar aşiretlerin yönetiminde ve tamamına yakın kesiminin silahlı olduğu ve kabile anlayışı ile yönetilen halkın yeniden paylaşım düzenine karşı vereceği tepki emperyalistlerin başına bela olacaktır. Kaddafi'nin öldürülmesini tıpkı Saddam gibi tüm dünyada naklen izlediği yargısız infazın amacı Mahmut Ahmedinecad ve Başer El Esad'a "teslim olmazsanız sonunuz budur" mesajı vermektedir.

Saddam gibi kirli ilişkilerin ortaya çıkmaması telaşı, alelacele ortadan kaldırılan Kaddafi'yi diktatör olarak ilan eden, bir avuç NATO destekli muhaliflere her türlü imkanı sağlayan emperyalistler muhalif güçlerin karşısında direnen ve düzeni desteleyen milyonlarca kişinin Kaddafi'yi destekleyen gösterilerini hiçbir zaman göstermediler, yazmadılar. Trablus'ta, Sirte'de milyonlarca kişinin düzen yanlısı gösterilerinden hiç bahset-

mediler.

Demokrasi, barış ve özgürlük vaatleriyle Libya'daki gerçek yüzünü kitlelerden kaçırmaya amaçlayan emperyalizm gelinen süreçte işbirlikçi muhaliflerden beklentisi İslami kuralların geçerli olduğu şeriat devletinin kurulmasıdır.

Diktatörlükle yönetilse de, halka baskı ve zulüm uygulansa da; o ülke de halkın demokrasisini, özgürlüğünü, bağımsızlığını sağlayacak olan, o ülkenin kendi halkıdır. Zalim diktatörleri de iktidardan alaşağı edip, halkın kendi iktidarını kuracak olan da yine Libya halkının kendisidir. Bu nokta da, emperyalistlerin, sahte yardımlarına, "demokrasi", "özgürlük", "barış" ihracına, hiçbir halkın ihtiyacı yoktur. Kaldı ki, insanlık adına kutsal değerler olan, demokrasi, özgürlük, bağımsızlık gibi olgular emperyalistler tarafından halklara sadece acı, baskı, zulüm taşıma anlamına geldiğini, tarih tüm dünya halklarına göstermiştir. Ve artık emperyalistler bu türden söylemlerle kimseyi kandıramayacağını çok iyi görmektedir. Irak'ta, Afganistan'da gördüğü gibi.

YAŞANAN GELİŞMELER DE T.C.'NİN ROLÜ

Emperyalistlerin, BOP çerçevesinde, T.C.'ye yükledikleri misyonun gerekleri net olarak başlangıcından bugüne görülmüştür. Ki ilımlı islam politikası çerçevesinde seçilmiş olan AKP hükümeti, bu gerekleri en iyi şekilde yerine getirerek, emperyalistlerin çıkarlarını gözetmeye devam etmiştir, edecektir...

90'lardan bu yana emperyalistlerin, Ortadoğu'da ki stratejik çıkarlarının bekçiliğini yapan T.C. ileri karakol rolüne soyunarak bazen jandarma bazen de truva atı olmuş ve emperyalistlerin isteklerini bir bir yerine getirmiştir.

Türki Cumhuriyetlerle olsun, Ortadoğu'da, Asya'da, Afrika'da ki hatta Avrupa'da ki kimi Müslüman ülkelerle olsun, İslamiyet temelinde, ilişkileri geliştirmiş. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda görevler üstelenmiştir.

Özellikle Libya'da halkın Kaddafi'ye karşı kışkırtılmasının da -ki Kaddafi'nin oğlu bunu net olarak açıklamıştır- önemli bir parmağı vardır. İkiyüzlü bir politika izleyerek, hem Kaddafi'ye dost görünmüş, hem de içten içe Kaddafi'ye karşı halkın kışkırtılmasında emperyalistlerin istediği yönde davranmıştır.

Arap Birliği'nin, bu işgale des-

tek ve onay vermesinde de T.C. hükümetinin önemli bir katkısı olmuş ve BM'de oylamaya olumlu yönde oy vererek, AB'nin de olumlu oylarını almıştır.

İşgali, sözde "insani yardım" yapma ve lojistik destek verme temelinde, mecliste kabul ettirmişse de, bunun böyle olmadığı geçmiş deneylerle bilinmektedir. "İnsani yardım" görüntüsü altında, cephanelik ve muhaliflerin ihtiyacı olabilecek tüm malzemeler gönderilecektir, gönderilmiştir de... Bu görüntü, Türkiye halkları nezdinde kendinin işgale katılımını meşrulaştırmak ve toplumun tepkisini çekmemek için yapılmıştır. Ayrıca mecliste bulunan muhalif partilerinin de onayını almak, toplumsal mutabakat açısından gerekliydi.

Nitekim CHP en başında BM kararıyla alınmış olan bu işgalin ve AKP'nin politikalarının doğru olduğunu belirterek halklara yapılan saldırıya onay vermiş ve emperyalistlere şirin görünmüştür. Daha önemlisi "halkçı" bir partinin gerçek yüzünü de göstermiştir.

En büyük ikinci gücü olan Türkiye, Nato'ya komuta devredildiğinde; söylenenlerin de, yapılanların da her hangi bir hükmü kalmamış ve bir kez daha emperyalistlerin "askeri gücü" olarak savaş meydanlarında ki yerini almıştır.

SOLUN TAVRI

Olayları görünen yanlarıyla değerlendiren, yanlış sonuçlar ve yanlış tavırlar belirleyerek, tam bir çıkmaz içinde olan sol örgütlerin birçoğu, kaba materyalist değerlendirmeleriyle idealizm batağının içinde olduğunu topluma göstermiştir.

Emperyalistlerin demagojilerinden, manipülasyon politikalarından etkilenecek, at izini iti izine karıştıracak kadar ileriye gitmiş ve tüm bu yaşananları, devrimle, gerçek halk ayaklanmalarıyla karıştırmışlardır. O kadar ileri gidenler olmuştur ki, bu "isyanları" devrim diye selamlamışlardır. Tüm bu "selamlamalar" aslında bir mesaj olarak belli yerlere gitmiştir. Oligarşi olsun, emperyalistler olsun, bu noktada onlara "aferin çocuklar" demiştir. Bundan emin olabilirler.

Bu "selamlamalar"la kitlelere de önemli mesajlar vermişlerdir. Ülkemiz için de böylesi bir yol ve yöntemin doğru olabileceğini, değişim ve dönüşüm yaşanabileceğini ve kendilerinin gerçek devrim, mücadele, örgütlenme gibi dertlerinin olmadığını göstererek, oligarşiyle bir arada bu sistem

içinde rahat rahat yaşayacaklarını ortaya koymuşlardır.

Evet, "sol"un mesajları ve sözleri bunlardı yaşanan gelişmeler karşısında. Çok da şaşırılmamız gerekir tüm bunlara. Çünkü geçmişe baktığımızda, bu yönleriyle olumlu bir tavır görmedik. Hatta doğru tavır koyanları nasıl eleştirdiklerini, Romanya olaylarında, 1. Körfez Savaşında vb. olaylarda görmüştük. O nedenle "sol"a diyecek fazla bir sözümüz yok. Çünkü "sol yine aynı sol"...

YENİDEN EMPERYALİST İŞGALDE DEVRİMCİ TAVIR

Devrimci bir hareket, kendi iç dinamiğiyle gelişmiş devrim mücadelesiyle, kendiliğinden patlak vermiş isyanları birbirine karıştırmaz. Üstelik bu olayların en başından, sonuna kadar emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda geliştirdiğini net olarak görür ve tavrını da ona göre belirler. Emperyalist müdahalelerin değişik biçimlerinin yaşandığı Kuzey Afrika ve Arap yarımadasında ki bu gelişmeler, özellikle Libya işgaliyle emperyalistlerin iğrenç yüzünü bir kez daha tüm dünya halklarına göstermiştir. Halkları iligine kadar sömüren, savaş ve kanla beslenen emperyalistlerin dünya halklarına, sadece kan, acı ve gözyaşı sunduğu gerçeğiyle, ona karşı verilecek mücadelenin yükseltilmesinin ne kadar elzem olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Libya'da da "özgürlük", "demokrasi" adına, emperyalist cinayetler zincirine bir yenisini daha eklemeye çalışmaktadır. M-L olarak emperyalistlere karşı tavır alışı içeren politikalar belirleyerek; emperyalizmi teşhir etme, işgalin emperyalist ve gerici karakterini öne çıkararak; halklarımızda, işgaller ve savaşlar karşıtı bir bilinç yaratıp onları sınıf mücadelesi temelinde örgütlemeye çalışmalıyız. Ayrıca ortaya çıkan koşulları, enternasyonal dayanışma temelinde geliştirerek, Libya halkının yalnız olmadığını göstermeliyiz.

Anti-emperyalist mücadeleyi yaşamın her alanına yayarak, tıpkı geçmişte olduğu gibi, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı örgütlenerek, mücadelemizi büyütmeliyiz. ★

YAŞASIN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMA!

FÜZE KALKANI HALKLARI SAVUNMAK İÇİN DEĞİL HALKLARA SALDIRI İÇİN KURULACAKTIR!

Yeni-sömürge bir ülke, ekonomisiyle, siyasetiyle emperyalistlere tam bağımlı bir ülkedir. Bu bağımlılık; emperyalistlere o ülke üzerinde her türlü karar alma yetkisi vermektedir. Ülkemiz de yeni-sömürge bir ülkedir ve varlığı emperyalistlere bağlıdır.

Emperyalistlerden (onun kurumları olan İMF, DB vb.) aldığı borç ve kredilerle yaşamını sürdürmektedir. Onlardan aldığı-alacağı borçlarla, daha önce almış olduğu borçların ve kredilerin faizlerini ödeyerek ayakta kalır. Yalnız alınan her borç ve kredi, emperyalistlerin çeşitli isteklerinin yerine getirilmesi koşuluyla verilir. Bugüne kadar alınan tüm "kredi ve borç"larda ki işleyiş bu şekilde olmuştur. Bundan sonra da böyle olacaktır. Emperyalistlerin istekleri her zaman kendi çıkarları ve sistemin daha iyi işlenmesi yönündedir.

Son süreçte, ABD emperyalizminin BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) çerçevesinde Ortadoğu'da kurmaya çalıştığı egemenliğinin önünde, özellikle İran'ı, tehlike olarak görmekte. Ve şuan ki dengelerden dolayı (ki İran halkı, ne Irak halkına ne de Afganistan halkına benzer) -Rusya ve Çin'in İran'ın arkasında olmasından dolayı- İran'a yönelik herhangi bir fiili saldırı yapamamaktadır. İran'a yapılacak herhangi bir saldırının Ortadoğu'da ki dengeleri bozacağı, özellikle de İsrail devletini zora sokacağı -hatta İran'ın İsrail'e saldırması durumunda ABD'nin bölgedeki tüm çıkarlarını koruyan, gözeten en önemli devleti ortadan kaldıracabileceği - düşüncesiyle İran'a yönelik, İsrail'i koruma amaçlı bir Füze Kalkan Projesi geliştirmiştir. (Bu proje geçmişte Sovyetler Birliğine karşı düşünülmüş ve dünyanın kimi ülkelerine füze kalkanı yerleştirilmiştir.)

Geliştirilen bu füze kalkanının, yerleştirilmek istendiği ülkelerden biri de Türkiye olmuştur ve TC bu isteği koşulsuz kabul etmiştir. İktidarda bulunan AKP hükümeti, NATO'yla yaptığı anlaşma sonucu bu füze kalkanını ülkemiz top-

raklarına yerleştirecektir. Yani, ülkemizde bulunan 132 ABD üssüne bir yenisi daha eklenerek, askeriyle de ülkemizde işgal edeceği bir bölgeye yerleşecektir.

Yabancı silahlı kuvvetlerin ülkemizde bulunmasına mevcut iktidar -kendi koydukları yasaları da çiğneyerek- TBMM'nin onayı olmadan izin vermiş ve anlaşmayı yapmıştır. (Çünkü Anayasanın 92. maddesine göre yabancı silahlı kuvvetlerin TC topraklarında bulunmasına izin verme yetkisi Meclis'e aittir.) NATO ile AKP hükümetinin imzaladığı anlaşmaya göre, füze kalkanının işletmesi ABD'nin en büyük silah karteli Raytheon şirketinin mühendislerine verilmiştir. Burada ki iş güvenliği ise, 50 ABD askerine ve polisine bırakılmıştır. Füze saldırılarına karşı korunmasının askeri ve mali sorumluluğunda ki en büyük pay ise TC'nin olmuştur. Tıpkı diğer üslerde olduğu gibi... Bu nedenle, bu Füze Kalkanı koruyucu değil, İncirlik Üssünü aratmayacak büyüklükte ve önemde yeni bir ABD üssüdür.

Ortadoğu'da yapılan işgallerde nasıl İncirlik Üssü kullanıldıysa, bundan sonra ABD savaşlarını buradan yönetebilecektir. Kalkanın kurulma yeri olarak, Malatya'nın Kürecik ilçesi seçilmiştir. (Akdeniz'e de müdahale

etme düşüncesiyle bu bölge özellikle seçilmiştir.) Şunu belirtmekte yarar var. Kurulacak olan füze kalkanının adına bakarak koruyucu bir işlev göreceği düşünülmemeli, aksine bir saldırı merkezi görevi göreceği bilinmelidir.

Gerek ABD, gerek AKP iktidarı kitleleri manipüle ederek kurulacak kalkanın İran'dan gelecek füzelere karşı kurulduğunu iddia etmekte. Oysa gerçek bambaşka... Bu kalkanın asıl işlevi İsrail'i İran füzelerinden korumaktır. Bu proje İran'a karşı İsrail'i koruyan bir projedir. Bu "kalkan" denilen şeyin kendisi de bir füzedir ve Balistik füzelerle karşı korunma sistemi olan bu füzeler binlerce kilometre uzaktaki hedefleri vurmak için donatılmış, kısa, orta ve uzun menzilli, güdümlü füzelerdir. Hem denizden, hem de karadan atılan füzelerle karşı harekete geçen füzesavarlardır.

Bu füze kalkanının önemli bir radar sistemi de mevcuttur. Türkiye'nin bu radar sisteminden elde edeceği önemli veriler-bilgiler olacaktır. Bu bilgiler, NATO'yla yapılan anlaşma gereği tüm ortaklara ve "stratejik işbirliği" yapılan ülkelere açık olacak, tüm veriler bu ülkelerle paylaşılacaktır.

Erdoğan hükümetinin Mavi Marmara'da yapılan katliamı da bahane ederek; hem Filistin hem

de Arap halklarına şirin görünmek amacıyla, İsrail'e yönelik yaratılan suni tartışmalar; İsrail devletine karşıymış gibi gösterilen ve sanki tüm köprülerin atıldığı görüntüsüne rağmen (tüm bu yaşananlar, halkı manipüle etmek içindir) Malatya'da kurulacak radar üssünden elde edilen bilgiler-veriler İsrail'le de paylaşılacaktır.

Kısacası, tüm bu yapılanlar bir savunma değil, saldırı konseptinin bir parçası olduğunun net olarak açığa çıkarmıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Ortadoğu'nun yeniden yapılandırma sürecinde bu proje NATO'nun elini, Türkiye topraklarında daha da güçlendirecek yeni bir silahlı kuvvet olacaktır.

Ülkemizde kurulması planlanan bu radar üssüyle hem bir işgal dayatması söz konusudur, hem de halklarımızın can güvenliği ortadan kalkacaktır. Olası bir saldırının içine sokulacak olan halklarımız hem bu işgale hem de savaşlara karşı mücadele etmelidir. Emperyalistlerin ülkemizden elini çekmesi kendi çıkarları için ülkemiz topraklarını kullanmasına karşı emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine karşı anti-emperyalist, anti-oligarşik bilinçle örgütlenerek, ülkemiz tam bağımsız bir ülke olana kadar mücadele edelim. ★

KADIN CİNAYETLERİ DÜZENDEN BAĞIMSIZ DEĞİLDİR!

Hemen her gün televizyonlarda haber haline gelen kadın cinayetleri, son süreçte alabildiğine artmaktadır. Adeta, sistemli katliam havası içinde, ülkenin dört bir tarafından öldürülen, kocasından dayak yiyen, saldırıya uğrayan, tehdit edilen kadınların haberlerini duyuyoruz. Sadece kadın cinayetleri değil medyaya yansıyan,

Kapitalizm, diğer sınıflı toplumlar gibi kadının üzerinde ki cins ayrımını, erkeğin tahakkümünü kaldırmamış, kendi ihtiyacına göre kadını üretime katmıştır. Kapitalist sistem, emperyalist aşamaya geçmesi ile ilerici niteliğini kaybetmiş ve sömürüyü, baskıyı arttırmış, kendi tükenişiyle beraber insani değer ve ilişkileri yozlaştırıp, yok etmeye başlamıştır.

intiharların da yoğun bir şekilde arttığı yansımaktadır.

Töre, namus, gelenek-görenek adına öldürülen, hayatı karartılan, intihara itilen (ya da intihar süsü verilen), dayakla-zorla yaşamaya çalışan kadınların olaylarını geçmiş yıllarda çok defa duymuşuzdur. Bu süreçte yaşanan artışın nedenleri, yine töre, namus, gelenek-görenek olmakla birlikte, sisteme bağlı olarak değişen toplumsal ilişkiler ile ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik, politik konjonktürdür.

Son 10 yılda kadın cinayetlerinde ki artış oldukça yüksektir. 2002'den 2009'a kadar ki süre içinde cinayetlerde % 1400 artış olmuş. Geçtiğimiz haziran ve temmuz aylarında toplam 21 kadın öldürülmüştür. 2000 yılında toplam 66 kadın öldürülürken 2009'da 1126 kadın hayatını kaybetmiştir. Sadece 2010 senesinde 6423 kadın aile içi şiddet sebebiyle hastanelere başvurmıştır. Eşinden şiddet gören her kadının üçte biri intihar etmektedir.

Yukarı da istatistiklerini verdiğimiz kadın cinayet ve intihar olayları, bilmemiz gerekir ki, gerçeğin çok az bir kısmını göstermektedir. Polise, hastaneye, savcıya baş-

vuran kadınlar, ülkemiz gerçekliğini ele alırsak, sayıca azdır. Aile, toplum baskısı nedeniyle ya da kadın olarak yaşanan aile içi baskıyı sineye çektiğinden, susmayı, katlanmayı kabul etmektedir, kabul ettirilmiştir. Zaten polise, savcıya gitmiş olması, onu şiddetten, baskıdan, ölümden "kurtarmamaktadır", "kurtarmayacaktır".

Kocasından tehdit aldığını, yaşamından kaygı duyduğunu ifade edip, devletten "yardım" bekleyen kadınlar yine kocasına döndürülmektedir. Çoğunlukla "kocandır, dövülebilir de sevebilir de", "aile içinde olur böyle şeyler", "devlet her kadının peşine polis mi takacak" biçiminde cevaplarla karşılaşmaktadır. İşte devletin yapacağı "yardım" bu kadardır. Türkiye gibi bir ülke de, devletten tam tersini beklemek, yanlış olacağı gibi hayal ürünüdür de!..

Ülke gündeminin hızla değiştiği, ekonomik, siyasi, sosyal gelişmelerin hızla başka bir durumu ortaya çıkardığı bir süreç içerisindeyiz. Yaşanan tüm olayların, gelişmelerin birbiriyle yakından ilişkisi olduğunu ve etkilediğini unutmamak gerekiyor.

Emperyalizm son 10 yıl içerisinde tam üç kriz geçirmiştir. Bu ekonomik krizler emekçi-ezilen halklara sadece yoksulluk getirmemiş aynı zaman da, her ülkenin kendi özgün koşullarına göre siyasi, sosyal durumlarına da yansımıştır. Ülkemiz, dünyayla birlikte bu süreci yaşarken 2002'de AKP hükümeti ve onun icraatlarıyla "yeni" bir döneme girmiştir. Tarihi boyunca bu kadar "demokratik"leşmemiş (!) olan Türkiye'de kadın cinayetleri % 1400 artabilmiştir.

Özünde, İslamcı-gerici anlayışı ve kadroları ile politikasını yürüten iktidar partisi, düşünsel olarak demokrasiyle taban tabana zıttır. Ancak, emperyalistlerin çıkarlarını gözetmek için, "demokrasi" havarisi kesilmektedir. Elbette tüm bunlar söylemde kalmakta, burjuva anlam da dahi demokrasi ülkemiz de işlememektedir.

Dünya genelinde açıkça gözlemlenen, emperyalist - kapitalist sistemin ilişki ve işleyişini Türkiye'de de görmekteyiz. Yabancılaşmanın, yozlaşmanın toplumun her kesiminde etkisini

gösterdiği, ahlaki çöküntünün, yoz burjuva kültürün ezilen yoksul halkları etkisi altına aldığı ve bununla beraber AKP iktidarının politikalarının emekçi halkaları gericileştirdiği bir dönem yaşamaktayız. Cemaat-tarikat örgütlenmelerinin, iktidar eksenli palazlanması ve toplumsal ilişkileri düzen sınırlarına çekmeye çalışması ve başarılı olduğu yaşamın her alanında ki değişimden anlaşılmaktadır.

Kapitalizm, diğer sınıflı toplumlar gibi kadının üzerinde ki cins ayrımını, erkeğin tahakkümünü kaldırmamış, kendi ihtiyacına göre kadını üretime katmıştır. Kapitalist sistem, emperyalist aşamaya geçmesi ile ilerici niteliğini kaybetmiş ve sömürüyü, baskıyı arttırmış, kendi tükenişiyle beraber insani değer ve ilişkileri yozlaştırıp, yok etmeye başlamıştır. Özellikle son süreçte her şeyi metalaştıran, maddi değer biçen bir hale gelmiştir.

Sistem kadını cinsel obje olarak görmekte ve kullanmaktadır. Düzenin reklam figürü, vitrini olarak metalaştırarak sömürüye alet etmektedir. Gerektiğin de seçimlere araç edilerek politik figür olmuş (kocasının yanında "iyi" bir imaj yaratması için kullanılmış), gerektiğin de -ipleri burjuvazinin elinde olan- "özgür kadın" tiplemesi ile düzenin mülkiyet ilişkilerinin devamına hizmet eden, emeğine, halkına, cinsine yabancılaşmış; meta-mal-nesne konumuna getirilmiş bir kadın olmuştur.

Emekçi kadın ise, aile düzeninin, geleneklerin sahiplenicisi, sürdürücüsü misyonundan, çarpık kapitalist ilişkilerin hakim olduğu ailenin bir parçası durumuna gelmiştir. Kadın, alım-satım değeri olan bir meta gibi görülmekte ve boyun eğmesi istenmektedir.

Emperyalist sistemin zincirlerine bağlı olan ülkemiz halkları, düzenin mülkiyet ilişkileri ile iktidarın gerici politikalarının etkisi altında kalarak gericileşirken, ekonomik krizlerin etkisiyle (ki bu krizler emperyalistlerin kendi yarattığı krizlerdir) daha çok yoksullaşmakta, sömürüye maruz kalmaktadır. Ezilen halkın bir parçası olan kadın,

hem sınıfından, hem de cinsinden kaynaklı çifte sömürüye uğramakta, baskı altında tutulmaktadır.

Bir yandan işsizlik, yoksulluk vs. diğer yandan ülkenin içinde bulunduğu politik-sosyal atmosfer ve bunlarla birlikte her şeyin sistem eliyle metalaştırılması... Tabii bir de geçmiş toplumsal ilişkilerden devralınan, töre-gelenek-göreneğe göre kadının erkeğin

mülkiyetinde görülmesi, ayrılmak isteyen kadının karşısına tek seçenek olarak ölümü çıkarmaktadır. Toplumun aşına olduğu bir söylem hemen akıllara gelmektedir; "Ya benim sin ya toprağın". Günümüz de somutluğu hayat bulan bir cümle olmaktadır.

Görünen ile gerçek arasında ki ayrımı yapabilmek için, o konuyu derinlemesine incelemek gerekiyor. Yasalar ve söylemler de haktan, hukuktan bahsedilebilir. Öyle ki burjuva devrimini tamamlamış kimi kapitalist ülkeler de dahi kadın başbakan "seçilmiş" iken, bizim gibi yeni-sömürge bir ülke de Tansu Çiller başbakan olmuştur. Bu Türkiye'nin gelişmişliğinden, çağ atladığından vs. kaynaklı değildir. Sistem önüne koyduğu hedefler doğrultusunda "yeni" yüzlere ihtiyaç duymakta ve makyaj tazelemektedir. Halkları kandırmanın, tepkileri nötralize etmenin, dikkatini başka yönlere çevirmenin aracı olarak bu tarz yöntemleri kullanmaktadır. Kimi zaman kadını temiz siyaset yürüteceği aldatmacaları ile öne çıkarmakta, kendi tabiri ile "demir leydiler" yaratmaktadır. Kimi zaman da ezilen halklardan -Afrikalı Obama

örneğinde olduğu gibi- kişileri getirerek halkların gözünü boyamaktadır. Keza sınıf çelişkilerinin nötralize edilmesi, emekçilerin daha çok baskı altında tutulmaları için ortaya atılan “demokratikleşiyoruz”, “ileri demokrasi” yalanları ile bilinç bulanıklığı ve yanılısma yaratıldığı gibi...

“Türkiye muz cumhuriyeti değildir, bizi kimse küçümsemesin” sözleri Başbakan’a aittir. Türkiye çocuk yaşta kız çocuklarının evlendirilmesinde Gürcistan’dan sonra ikinci sırada yer almaktadır. Bu durum, ülkemizin ne kadar “gelişmiş” (!) olduğunun bir göstergesidir?! Oysa küçümsenen, aşağılanan Afrika ülkeleri ve halkları çocuk yaşta evlendirmelerde bizden “geride” (!) kalmaktadır. “İleri demokrasi” ile hedef seneye birincilik olmalıdır. (!)

Oligarşi kendi sınıf çıkarı gereği ve ömrünü uzatabilmek için yasalarla, “yeni” düzenlemelerle, dönemsel politik çıkışlarla sorunu atlatmaya çalışmaktadır. Sistem

kendinden kaynaklı ortaya çıkan sorunları, kendi eliyle çözmek istemektedir. Elektronik kelepçe, evden uzaklaştırma, cinsiyetlerin yasalar önünde eşit kılınması, ceza-i yaptırımların artırılması, kadınların polis gözetiminde korunması(!), yeni yasa paketleri vs. son süreçte çözüme yönelik önerilerdir.

Kadın cinayetlerinde yaşanan artışa yönelik sunulan yöntemler, sorunu kökten halletmeyeceği gibi yine emekçi halkın sırtına yüklenmektedir. Bozuk düzenin yükü erkeğin omuzlarına bırakılarak, suçun cezası kesilmektedir. Çarpık kapitalist düzenin yarattığı cinayet ve intiharlar her iki cinsin bedel ödemesine neden olmaktadır. Salt kadının sömürsü değil erkeğin de cins olarak sömürülmesine, günah keçisi haline getirilmesine sebep olmaktadır.

Yaşanan cinayetlerin sorumlusu, içinde yaşadığımız sistemdir, devlettir. Ölen sadece kadın değil, aynı zaman da erkeğin kendisidir de!

KADININ ÖZGÜRLEŞMESİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDEN GEÇMEKTEDİR!

Geçtiğimiz 10 yıllık süre içinde, kadın cinayetlerinde ki artışı ortaya koyarken, tek başına düzen üzerinden açıklamaya çalışmak yeterli değildir. Sınıf mücadelesinde ki ivmenin düşmesi ile halk baskı ve gerici politikalarla karşı karşıya kalmış, sistemin sınırlarına hapsolmüştür. İnsani değer ve özünü kaybederek yabancılaşmış, duyarsızlaşmış, apolitik kitleler haline gelmiştir. Ekonomik, sosyal farklılıklar olmasına rağmen ülkenin her tarafından kadına yönelik şiddet, cinayet, intihar haberleri gelir olmuştur. Bu nokta da devrimciler olarak sorunun çözüm gücü olduğumuzu bilerek yaklaşmalıyız.

Kadının mutfaktan, yatak odasından çıkarılarak, yeteneklerini toplumsal üretime sunmasını, kadın olma bilincini açığa çıkararak baskı ve sömürüye karşı özgürleşmesini sağlamak için mahallelerde, köylerde, iş yerlerinde kısacası

kadının olduğu her yerde örgütlenmek gerekmektedir. Aile, toplum ilişkilerinde önünün açılması ve meta durumundan çıkarılması sınıf mücadelesiyle mümkündür. Düzenin mülkiyet ilişkilerine, ahlaki çöküntüye, yozlaşmaya-yabancılaşmaya karşı, insani değerlerin sahiplenilmesi, kadın ile erkeğin cinsel ayırım gözetmeksizin sınıfsız-sömürsüz, eşit bir dünyanın yaratılması için birlikte mücadele etmesinde yatmaktadır.

M-L’ler olarak bizler kadının özgürleşmesini gerçekleştirecek, yaşanan baskı, şiddet ve cinayetlerine son verecek, toplumu ileriye taşıyacak örgütlenmelerin yaratıcısı olacağız. Sınıfsız toplumun temelleri bugünden örgütlenerek atılacaktır. Kadının özgürleşmesi, örgütlenme ile sağlanacak, onun özgürleşmesi toplumun önünü açacaktır. Egemenlere karşı zincirlerimizi kırmak ve bu yoz, köhne, çürümüş düzeni yıkmak için kadın-erkek elele mücadeleyi sürdüreceğiz. ★

‘SAĞLIKTA DÖNÜŞÜM’, SAĞLIKTA KÖLELİKTİR!

İlk olarak Ocak 2010 yılında kabul edilen ancak Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve idare Mahkemelerince Anayasaya aykırı bulunan ve yürütmesi Danıştay tarafından durdurulan 5947 sayılı Üniversite ve Sağlık Personelinin Tam Gün Çalışmasına ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun, kısa adıyla Tam Gün Yasası, gerici faşist AKP hükümeti tarafından 26 Ağustos 2011 tarihinde KHK (Kanun Hükmünde Kararname) ile yürürlüğe konuldu.

26 Ağustos 2011 tarihinde 650 sayılı KHK ile kamu hastanelerinde çalışan hekimlerin mesai saatleri dışında muayahanedeye ya da farklı bir kurumda çalışmalarını yasaklanmıştır. Özel durumlar belirtilerek, üniversite öğretim üyelerinin üniversitelerde sadece eğitim ve araştırma hizmeti vererek ve döner sermaye kapsamında gelir getiren hizmetlerde çalışmamak şartıyla mesai saatleri dışında başka yerde çalışmalarına izin verileceği belirtilmiştir. Ayrıca KHK ile dışarıda çalışan hekimin yönetimde yer alması da yasaklanmıştır. Dışarıda çalışan hekime ya ücretsiz olarak çalış ya da git denilmiştir.

Kamu hastanelerinde bunun yanında bir takım yeni düzenlemeler

yapılarak, ‘Performans Sistemi’ adı altında bir düzenleme yapılmıştır. Performans Sistemi ile doktorlar dahil tüm sağlık emekçilerinin yaratılan ortak değerden pay almalarına imkan veren Döner Sermaye Sistemi uygulaması üniversite hastanelerinde yürürlükten kaldırılmıştır. Üniversite hastaneleri başta olmak üzere tüm kamu hastanelerinde verilen ve zaten çok kısıtlı imkanlara yürütülen sağlık hizmetinin içi boşaltılarak hem hekimlerin bilimsel araştırma imkanları ellerinden alınmış, hem hekimler dahil tüm sağlık emekçilerinin özlük hakları ve emekleri yok sayılmış hem de bunlara bağlı ve çok önemli bir konu olarak halk sağlığı hiçe sayılmıştır. Performans Sistemi ile ‘ne kadar çok hasta o kadar çok para’ (!) olarak tanımlanabilecek bir sistem getirilerek, halkın sağlık hizmeti alma hakkı elinden alınarak, sağlık emekçileri de birer tüccar haline getirilmeye çalışılmıştır.

‘Sağlıkta Dönüşüm’ adı altında uygulanmaya başlayan başta Tam Gün Yasası olmak üzere, Performans Sistemi, Aile Hekimliği, vb. uygulamaları başka uygulamaların da izleyeceği sağlık bakanı tarafından açıklanmıştır. Yurt dışından doktor getirilmesi söylemi de sağlık

emekçilerine bir tehdit olarak kullanılan başka bir uygulamadır. Bir kamu hizmeti olan ve halka ücretsiz olarak sunulması gereken sağlık hizmeti, her geçen gün çıkan yasalar ve KHK’lar ile halktan giderek uzaklaştırılmakta, sağlık emekçileri üzerindeki sömürü giderek arttırılmakta, bir ‘sektör’ olarak sağlıktan en yüksek kar elde etme hesapları yapılmaktadır.

Tüm bu uygulamalarla başta hekimler olmak üzere tüm sağlık emekçileri üzerindeki baskı ve sömürü arttırılırken, durum halklar nezdinde hekimlerin bir suçuymuş gibi çarpıtılmakta, sağlık emekçisi hekim ile halk karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır. Zira Performans Sisteminin uygulanmaya başlaması ve ardından Tam Gün Yasası’nın KHK ile yürürlüğe girmesi ile birçok doktor çalıştıkları hastanelerden ayrılmak durumunda kalmıştır.

Son günlerde Sağlık Bakanlığı ve Yök ‘yeni’ bir uygulamaya geçileceğini belirterek, çalıştığı kamu hastanesinde ayrılmak zorunda bırakılan hekimin, isterse sözleşmeli olarak çalışabileceğini, bununla ilgili çalışmalarının devam ettiğini açıklamıştır. Bu açıklama ile bir sektör haline getirilen sağlıktan daha çok kar elde etmek için, doktorların öz-

lük haklarının ellerinden alınması ve daha ucuza çalıştırılmasının amaçlandığı ortaya çıkmaktadır.

Ekonomik krizlerle, haksız ve kirli savaşlarla bir bütün olarak tüm ülke emekçilerinin ürettikleri talan edilmektedir. Tüm bunların faturası bir kez daha halka çıkartılmakta, halklar üzerindeki baskı ve sömürü artarak devam etmektedir. Bunu devam ettirebilmek için her gün hayatımıza ‘dönüşüm’, ‘güncelleme’ adı altında yeni yaptırımlar, yeni baskı ve sömürü mekanizmaları, yeni zamlar çıkartılmaktadır. Tam Gün Yasası’nda yaşanan gelişmeler de tam olarak bu şekilde olmaktadır. Başta hekimler ve bütün sağlık emekçileri baskı ve sömürü altında ezilerek ve hiçleştirilmeye çalışılırken, fatura tüm sağlık emekçilerine kesilmekte, sorumlu onlar gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Baskı ve sömürü gizlenmeye çalışılarak, hedef şaşırtılmakta, sağlık emekçileri ve halk karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır. Oysaki bu uygulamaların mağdurları sağlık emekçileri dahil olmak üzere tüm emekçi halklarımızdır. Tüm yaşananların sorumlularının da emperyalistler ve oligarşi ile onların sözcüsü durumundaki gerici faşist AKP iktidarının olduğu açıktır. ★

GENÇLİĞİ ÖRGÜTLEMELİK!

Sorunlarla dolu yeni bir öğrenim yılı daha başladı. Neredeyse sadece parası olanın okuma şansı bulduğu üniversite kapıları bu yılda yoksul emekçi çocuklarına kapalı hale getirildi.

Tüm olanaklarını seferber ederek, okuma olanağına kavuşan çok az sayıdaki emekçi halkın çocukları ise yüksek harçlar altında ezilmekte ya da aldığı bursları kaybetmemek için gecesini gündüzüne katarak sınıfta kalmamak için sadece ve sadece derslerine çalışmaktadır.

Bu toplumsal çelişkiler toplumun genelini olduğu kadar, gençliğin de düzenle olan çelişkilerini arttırmıştır. Ne var ki, mevcut koşullarda yaşanan yenilgi-tıkanıklık devrimci hareketleri güçsüzleştirmiştir. Bu güçsüzlük, sorunları daha da arttırmış ve bu bütünün parçası olan gençlik alanında da sağlıksız politikalar nedeniyle, arayış içinde bulunan ve toplumda örgütlenmeye en hazır olan gençliği düzen karşısında net tavır alamayan, ülke sorunlarına duyarsız (en fazla akademik-demokratik sorunlarla ilgilenen) giderek düzenin istediği bir biçime dönüştürmüştür.

Yüksek öğrenim gençliğinin sorunlarını tek başına harçlarla sınırlamak, eksik kalır. Öğrencilerin harç sorunlarıyla birlikte barınma, beslenme, ulaşım sorunları, sosyal, kültürel ve sportif faaliyetlerin yapılmaması, anadilde eğitim hakkının olmaması, yeterli düzeyde öğretim üyesinin olmaması, bilimsel araştırmaların özgürce yapılmaması, öğretim üyelerinin ve personelin özlük haklarının sağlanamaması polis ve jandarmanın okullarda yerleşmesi vd.

birçok sorunla karşı karşıyadır. Ancak gerek akademik-demokratik sorunları çözmede önemli rol oynayacak gerekse de özerk-demokratik üniversite mücadelesini yaratmada çok önemli bir adım olan örgütlenme sorunu, bugün için yüksek öğrenim gençliğinin önündeki en temel sorundur.

Yüksek öğrenim gençliğinin sorunlarını sadece akademik-demokratik sorunlara indirgemek, ekonomist bir anlayışı ifade eder ki bu sorunları yaratan sistemin kendisidir. Bu sorunları, toplumsal sorunlardan bağımsız ele alıp çözmek ve oluşturulan örgütlenmeleri de sadece buna seferber etmek, sendikanın işçi için sadece maaşa zam yapılması doğrultusunda verdiği ekonomik mücadeleye benzer. Bu durum da, gençliği toplumdan da toplumsal sorunlardan da uzaklaştırarak, yabancılaşmaya iter. Oligarşinin amacı da budur.

Nitelikli işgücü yetiştiren, düzene karşı çıkmayan, düşünmeyen, araştırıp-sorgulamayan insanlar yetiştirmek için kar getiren birer işletmeye dönüştürülen üniversitelerde ki eğitim sistemiyle birlikte, 12 Eylül faşist cuntasının ürünü olan YÖK bugün yüksek öğretim gençliğinin örgütlenmesinin önündeki en önemli engellerden biridir.

Bir diğer engel de, ülkemiz gerçekliğine, toplumsal sorunlara giderek yabancılaşan ve gençliği kendi reformist politikalarına alet ederek, sistemin çizdiği sınırlar içerisinde örgütlenmeye çalışan reformist parti ve örgütlerdir. Yine bunların yanı sıra, gençliğin bugün içinde bulunduğu durumu doğru tahlil edemeyen ve bu noktada sürece uygun devrimci politikaları içeren bir programa sahip olmayıp, sadece geçmişin mirasını tüketerek, "sol gösterip sağ vuran" kimi anlayışlar da önemli bir engel teşkil etmektedir.

Tüm bunların yanında, son dönemde özellikle, AKP iktidarının başa gelmesiyle birlikte güçlenen tarikat ve cemaatler, daha da yaygınlaşan din temelli politikalarla gençliğe gitmekte ve gençliğin ilerici, aydın özelliğini yok ederek

gerici bir örgütlenme yaratmaktadır.

Bugün "internet gençliği" olarak adlandıracağımız ve gençlik içinde yabancılaşmayı en derinden yaşayan; sosyalliği, facebook ve twitter sitelerindeki üye-hesap sayısına göre değerlendiren bu kesim, internet aracılığıyla –tam da oligarşinin, düzenin istediği biçimde– kendiliğinden bir araya gelip, örgütleniyorlar. Özünde örgütsüzlüğü ifade eden, ancak düzenin de manipülasyonu "en iyi örgütlenme biçimi" diyerek gençliğin kafasında yaratılan bu yanılsamalı bilinç, gençliğin devrimci örgütünü oluşturmada engel yaratan önemli bir faktördür.

Geçmişten gelme bir refleksle, ülkemiz devrim mücadelesinde, toplumsal sorunlar karşısındaki duyarlılığı ve mücadelesiyle önemli bir kadro kaynağı olan gençliğe karşı oligarşi sürekli saldırgan bir tavır içerisinde olmuştur. Günümüz koşullarında da oligarşinin gençlik korkusu hala sürmektedir.

Gençliğin devrimci örgütünü oluşturma sürecini olumsuz etkileyen tüm bu faktörler, bugün gerek dünyada gerek ülkemizde yaşanan ağır tasfiyecilik sürecinin doğal sonuçlarıdır. Bu doğal sonuçların –yada mevcut koşulların– tüm olumsuzluğuna rağmen ülkemizin içinde bulunduğu nes-

nel durum; toplumsal çelişkileri daha da derinleştirmiştir.

Bu toplumsal çelişkiler toplumun genelini olduğu kadar, gençliğin de düzenle olan çelişkilerini arttırmıştır. Ne var ki, mevcut koşullarda yaşanan yenilgi-tıkanıklık devrimci hareketleri güçsüzleştirmiştir. Bu güçsüzlük, sorunları daha da arttırmış ve bu bütünün parçası olan gençlik alanında da sağlıksız politikalar nedeniyle, arayış içinde bulunan ve toplumda örgütlenmeye en hazır olan gençliği düzen karşısında net tavır alamayan, ülke sorunlarına duyarsız (en fazla akademik-demokratik sorunlarla ilgilenen) giderek düzenin istediği bir biçime dönüştürmüştür.

Oysa ülkemiz gençliğinin gerçekliği bu değildir. Gençlik, devrimci potansiyeli en fazla taşıyan kesimdir. Önemli olan bu potansiyeli açığa çıkarmaktır.

Devrimci Hareket bu potansiyeli geçmişte büyük oranda açığa çıkararak, tüm gençliği kucaklayan Dev-Genç örgütlenmesini yaratmıştı. Bugün de, geçmişin dersleri ışığı altında, mevcut koşullara denk düşen devrimci politikalarla bu potansiyeli açığa çıkararak, gençliğin devrimci örgütlenmesini, Dev-Genç'i örgütleyebilir, devrim mücadelesindeki yerini almasını sağlayabiliriz.★

Özgür Basın Üzerindeki Baskılara Son!

20 Aralık tarihinde Dicle Haber Ajansı (DİHA), Özgür Gündem Gazetesi, Etik Ajans, Gün Matbaacılık ve Demokratik Modernite Dergisine yönelik gerçekleşen operasyonlarda onlarca gazeteci gözaltına alındı. KCK operasyonları adı altında yürütülen baskı, gözaltı ve tutuklamalar sadece Kürt halkını değil tüm emekçileri yıldırma, sindirme için yapılmaktadır.

DHF'Lİ 5 KİŞİ TUTUKLANDI!

5 Aralık tarihinde DHF'ye yönelik operasyonlarda Dersim'de dört, İstanbul'da bir kişi gözaltına alındı. Dersim Demokratik Haklar Derneği (DDHD)'ne yapılan baskında alınan dört kişi ile İstanbul'da alınan bir kişi 6 Aralık tarihinde çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak Malatya E Tipi Kapalı Cezaevine gönderildiler.

21 Aralık'ta KESK Grev Gerçekleştirdi!

Kamu emekçileri; grevli toplu sözleşme, iş güvencesi, insanca yaşama, sağlık emekçileri üzerindeki baskıların kaldırılması, yapılan yeni düzenleme ve yasaların geri alınması, KHK'nin kaldırılarak haklarının verilmesi gibi taleplerle ülke genelinde grevdeydi.

Halkın sağlık hizmeti alma hakkını, hastanelerin ticaret-haneye dönüştürülmesini engellemek ve sağlık emekçilerinin haklarını savunmak için 21 Aralık Çarşamba günü KESK üyesi sağlık çalışanları ve Eğitim-Sen'li öğretmenler grevde yerlerini alarak, tepkilerini dile getirdiler.

Maraş Katliamını Unutmadık, Unutmayacağız!

Türkiye tarihi denince akla ilk gelen olaylar katliamlar olmaktadır. İşçilerin ve emekçi halkların mücadelelerinin, tepkilerinin büyümesini engellemek için uygulanan katliamlar, tarihimizde geniş yer tutmaktadır. Asıl olarak devrimci mücadelenin gelişmesini engellemek için gerçekleştirilen katliamlarda; oligarşi dil, din farklılıkları ile suni çatışmalar yaratmakta ve katliamlara zemin hazırlamaktadır.

Kahramanmaraş katliamı da yine bu gerçeklerle sivil faşistlerce gerçekleştirilmiştir. Bizler bu katliamları unutmayacağız, unutturmayacağız. Bundan sonra da yaşanacak olan her türlü baskı, zulüm ve katliama karşı direneceğiz.

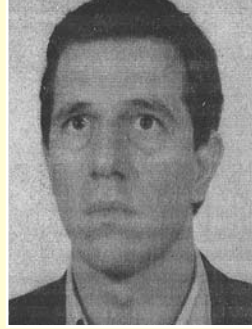
EĞER

Herkesin soğukkanlılığını yitirip seni
suçladığı anda
sen soğukkanlı kalabilirsen
Herkes senden kuşkulandığı halde,
Sen onların kuşkularını hoş görebilirsen
Eğer bekleyebilir
Ve beklemekten yorulmazsan
Ya da iftiraya uğrar,
İftira ile karşılık vermezsen
Ya da gösterilen kine dayanır,
Sen kin beslemezsen,
Aynı zamanda fazla uysal olmaz,
Fazla bilgiççe konuşmazsan
Düşünebildiğin halde düşüncelerinin
kölesi olmazsan
Düş gücün olduğu halde,
Düşlerinin esiri olmazsan
Eğer felaket ve mutlulukla yüzleşebilir
ve bu iki sahtekarı
aynı tavırla karşılayabilirsen
Ya da yaşamını verdiği şeylerin
Yıkılışını seyredebilir
ve eğilip kırık dökük aletlerle onu
yeniden kurabilirsen
Eğer iş işten geçtikten sonra
Yüreğini, sinirini, bedenini
Yeniden tam bir işlerle çalıştırarak
Amacına ulaşmaya çabalayabilirsen
Ve "dayan" diyen iradenden başka
Hiçbir şeyin kalmadığı halde
dişini sıkması bilirsen
Ne dostlarının ne de düşmanlarının
sözleri seni incitmezse
Eğer herkesi sayabilir
ama kimseye gereğinden çok
bağlanmamayı bilirsen
Eğer her dakikanın altmış saniyesini
doldurabilirsen
İşte o zaman dünya da,
dünyaya ait her şey de
fazlasıyla senindir.
Eğer zorlayabilirsen yüreğini,
sinirini ve enerjini
Oblar tükendikten çok sonra
Sana hizmet için
Ve dayanabilirsen
Arkanda hiçbir şey olmasa bile,
Yalnızca "dayanmaya devam et" diyen
İradenden başka!..

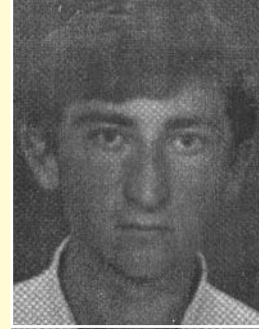
ARALIKTA YİTİRDİKLERİMİZ

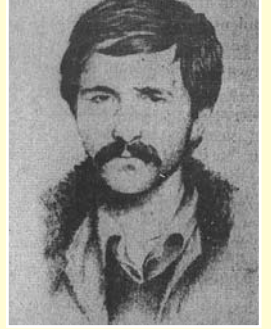
Ferit Eliuygun
27 Aralık 1990

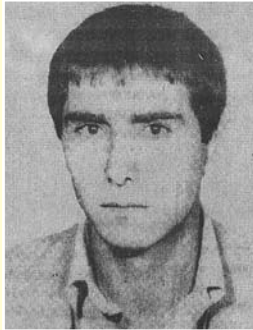
Şaban Şen
18 Aralık 1991

Hamdi Aygül
27 Aralık 1990

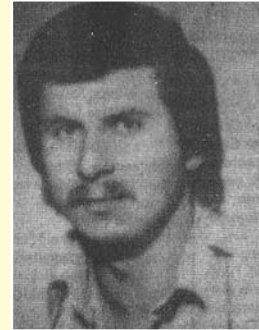
İsmail Cüneyt
21 Aralık 1983

Nurettin Güler
2 Aralık 1978

Asaf Tunç
19 Aralık 1978

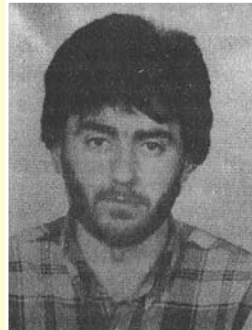
Nadir Ölmez
Aralık 1979

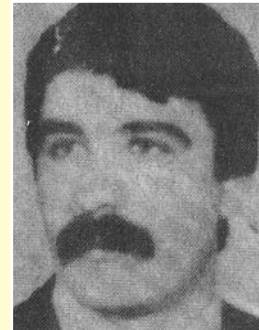
Fevzi Azırcı
22 Aralık 1978

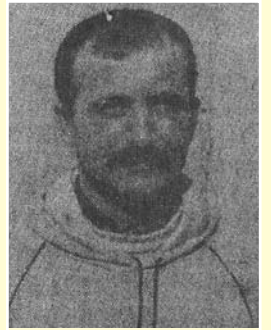
Zeki Öztürk
26 Aralık 1979

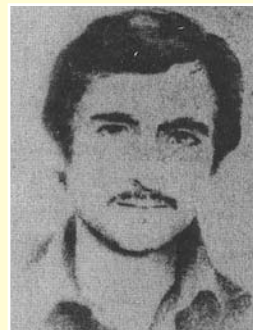
Fevzi Koç
13 Aralık 1993

Rıdvan Sancar
Aralık 1980

Cemal Uçan
Aralık 19..

Metin Aydın
11 Aralık 1980

Erdal Eren
13 Aralık 1980

Gün U. Şanbaklı
16 Aralık 1990

Özer Elmas
26 Aralık 1979

Sadrettin Uğurlu
28 Aralık 1991

Ercan Koca
15 Aralık 1980

Mustafa Topal
27 Aralık 1979

Mehmet Tepe
Aralık 1978

